

ЗЕЛЕНО

Димитър АТАНАСОВ

Роден на 23 септември 1953 г. в гр.Силистра. Завършва българска филология във Великотърновския университет “Св.Св.Кирил и Методий”.

Живее и работи в Пловдив.

Бил е зам. главен редактор на в. “Глас”, шеф на екип “Култура” във в. “Провинция” и в. ”Пловдивски новини”. Автор на седмична страница за театър във в. “Вести”, излизала от 1999 до 2001г.

Сега е журналист на свободна практика.

Автор на книгите: “Пентакон”, сборник разкази и новели, 1988; “Тарпани”, роман, 1992; “Изкуството като спасение”, 1996; “Среднощни портрети”, сборник, 1996; “Сметище за надежди”, роман, 1996 и на пиесите: “Небесна кръчма”, 1999; “Зелено”, 2000; “Куче в банята”, 2001;

Има награди от “Южна пролет’ 1989” - за дебютната книга “Пентакон”; от националния конкурс за роман на ДИ ”Хр. Г. Данов” (1990), наградата “Пловдив” (1993) и националната награда “Светлоструй” (1993) - за романа “Тарпани”; номинации за националната литературна награда “Огнище” (1996) за романа “Сметище за надежди”.

Пиесата “Зелено” му донася номинация в националния конкурс за нова българска драматургия на фондация “Концепция за театър” (2000), наградата за драматургия на националните театрални празници (2001) и поощрителна награда от Първия национален конкурс за българска драматургия “Иван Радоев”.

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

Подивели домашни коне

СРЕБРИСТАТА

ЧАКАЛЕСТИЯ

СИВАКА

БУЙНАТА

ВРАНИЯ

СИГЛАВИЯ

АЛЕСТАТА

ОСТРОГРИВЕСТИЯ

ЧИЛЕСТИЯ
БЕЛОЧЕЛАТА
БЕЛОНОГАТА
ТЪНКОНОГАТА
КУЛЕСТИЯ
СКОКЛИВАТА
ПЕТНИСТАТА
КЛЕПОУХАТА
КОНЧЕТО
МЯСТО НА ДЕЙСТВИЕТО: Планината.
ВРЕМЕ НА ДЕЙСТВИЕТО: Днес.

(Гръмотевица)
СРЕБРИСТАТА: Ставайте! Буря!
СИВАКА: Откъде този дъжд?
ВРАНИЯ: Всички неприятности идват така.
СИВАКА: Как?
ВРАНИЯ: Изведнъж.
АЛЕСТАТА: М-м-м, направо е леден.
СРЕБРИСТАТА: Под заслона! Живо!
СИВАКА: Мълниите ни гонят по петите.
ВРАНИЯ: Тази падна много близко.
АЛЕСТАТА: Гледай, гледай. Търкалят се по склона.
ЧАКАЛЕСТИЯ: Свличат се в дъното на долината.
СИВАКА: Айде пак.
ПЕТНИСТАТА: Подлудява ме!
ВРАНИЯ: Светкавиците побесняха.
ЧИЛЕСТИЯ: По дяволите! Вятърът вие като побъркан.
АЛЕСТАТА: Как усуква водните камшици.
ПЕТНИСТАТА: Плющи.
ЧАКАЛЕСТИЯ: А толкова слънчево беше.
ПЕТНИСТАТА: Беше.
СРЕБРИСТАТА: Порой!
ЧИЛЕСТИЯ: Пазете се! Вода!
ВРАНИЯ: Полудя.

ЧАКАЛЕСТИЯ: Отнесе она сипей.

АЛЕСТАТА: Сякаш беше мравуняк.

ПЕТНИСТАТА: Ами канарата?

СИВАКА: Направо я раздоби.

СРЕБРИСТАТА: Къде са другите?

ЧИЛЕСТИЯ: Щом засвятка и се пръснаха.

ВРАНИЯ: Паника!

АЛЕСТАТА: Препуснаха слепешката.

СРЕБРИСТАТА: Защо не ги спряхте? (Излиза от заслونا. Цвили
призивно)

СИВАКА: Не могат да чуят.

СРЕБРИСТАТА: Да ги намерим...

СИВАКА: Да опитаме. (Излиза след нея)

АЛЕСТАТА: Как ще ги открият?

ПЕТНИСТАТА: В тая тъмница...

ЧАКАЛЕСТИЯ: Има да цвилим...

ЧИЛЕСТИЯ: Дано не са далеч.

ВРАНИЯ: Ето ги.

ПЕТНИСТАТА: Сместете се.

СИВАКА: Дали са всички?

СИГЛАВИЯ: Мокри сме.

ТЪНКОНОГАТА: От мен тече вода.

СКОКЛИВАТА: Ушите ми бучат.

БЕЛОЧЕЛАТА: Наранила съм си крака.

СИГЛАВИЯ: Дай да видя. (Ближе я)

СРЕБРИСТАТА: Това е най-малкото.

АЛЕСТАТА: Взе да отслабва.

СКОКЛИВАТА: Така ти се струва.

КЛЕПОУХАТА: Дъждът намалю.

ЧИЛЕСТИЯ: Преминава.

БУЙНАТА: А:ма светкавиците не спират.

СКОКЛИВАТА: Направиха небето на сено.

СРЕБРИСТАТА: Ще изкараме нощта под заслона.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Къде е майка ми!

КУЛЕСТИЯ: Дорестата я няма.

СРЕБРИСТАТА: Кой я е виждал последен?

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Бяхме близко, когато се пръснахме.
ЧАКАЛЕСТИЯ: Мярнах я на светкавиците.
ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Да я потърсим.
ВРАНИЯ: Пороят!
СИВАКА: Опасно е.
СРЕБРИСТАТА: Да я викаме. (Цвили)
ОСТРОГРИВЕСТИЯ: (Също цвили.)
СИВАКА: Не се обажда. (И той цвили. Всички цвият)
СРЕБРИСТАТА: Тя е печена кобила...
ВРАНИЯ: Няма страшно.
ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Знае всички пътеки.
КУЛЕСТИЯ: Най-много да се поизмокри.
БУЙНАТА: Студеният дъжд освежава.
СКОКЛИВАТА: Да, бе, косъмът расте по-бързо.
ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Глупости.
АЛЕСТАТА: Сигурно е някъде на сухо.
ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Къде ли?
СИВАКА: Сутринта ще я потърсим.
ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Ще я викам.
СРЕБРИСТАТА: Двамата.
ВРАНИЯ: Дано се обади.
СРЕБРИСТАТА, ВРАНИЯ и ОСТРОГРИВЕСТИЯ:
(Цвият цяла нощ)
СКОКЛИВАТА: Няма ли да съмне.
АЛЕСТАТА: Че кога не е съмвало.
КЛЕПОУХАТА: Няма такъв случай.
БУЙНАТА: Като изключим този.
ВРАНИЯ: Щом птиците запоят, нощта си плюе на петите.
БЕЛОЧЕЛАТА: Страхува ли се от птиците?
ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Аз ги чувам.
БЕЛОЧЕЛАТА: Кого чуваш?
ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Птиците.
СКОКЛИВАТА: Водата шуми.
СИГЛАВИЯ: И аз ги чувам.
БЕЛОЧЕЛАТА: Просветлява.
БУЙНАТА: Небето святка.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Мина.
КЛЕПОУХАТА: Още ръми.
ТЪНКОНОГАТА: Въздухът е разреден.
БУЙНАТА: И остър.
ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Отивам да търся Дорестата.
СИВАКА: Кално е.
ВРАНИЯ: Теренът е опасен.
СРЕБРИСТАТА: Не тръгвай сам. Ще излезем четири-пет.
СИВАКА: Врания. Чилестия. И ние с тебе.
СРЕБРИСТАТА: И Чакалестия. Той я видял последен.
СИВАКА: Останалите тук.
ЧИЛЕСТИЯ: Острогривестия да не...
СРЕБРИСТАТА: Дръж го под око.
(Тръгват)
ПЕТНИСТАТА: Бяхме заедно. После я изгубих.
АЛЕСТАТА: Че то не се виждаше нищо.
СКОКЛИВАТА: Като сипнаха ония светкавици... Луда станах.
КУЛЕСТИЯ: И други бури сме изкарвали.
БЕЛОНОГАТА: Тая си я бива...
БУЙНАТА: Земята трепереше.
БЕЛОЧЕЛАТА: Мълниите около нас...
СКОКЛИВАТА: Още ми бучат ушите.
(Другите се връщат)
ПЕТНИСТАТА: Няма ли я?
СИВАКА: Ще се върне.
ЧИЛЕСТИЯ: Няма къде да отиде.
СКОКЛИВАТА: Сигурно...
АЛЕСТАТА: Добре ли огледахте?
ВРАНИЯ: Викахме я...
ЧИЛЕСТИЯ: Чак до пропастта ходихме.
ВРАНИЯ: Не се обажда.
СИВАКА: Може да е към водопада.
СРЕБРИСТАТА: Пак ще търсим.
ЧАКАЛЕСТИЯ: Аз не ви казах...
СРЕБРИСТАТА: Какво?
ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Ти си я намерил.

БЕЛОЧЕЛАТА: Намерил си я, нали?

СКОКЛИВАТА: Той я намерил!

АЛЕСТАТА: Намерил я...

ТЪНКОНОГАТА: Къде беше?

СКОКЛИВАТА: Защо не я доведе?

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Добре ли е?

ЧАКАЛЕСТИЯ: Видях...

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Той я видял!

СКОКЛИВАТА: Казах ли ви? Нали ви казах!

СИВАКА: Къде я видя?

ЧАКАЛЕСТИЯ: Видях...

ЧИЛЕСТИЯ: Какво си видял?

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Защо мълчиш?

ЧАКАЛЕСТИЯ: Видях... човек!

СРЕБРИСТАТА: Човек?

КЛЕПОУХАТА: Видял си човек?

ЧАКАЛЕСТИЯ: Да. Човек.

АЛЕСТАТА: Видял е човек!

ТЪНКОНОГАТА: Човек?

БЕЛОНОГАТА: Човек видял!

ЧАКАЛЕСТИЯ: Човек... с пушка.

АЛЕСТАТА: И то с пушка!

СКОКЛИВАТА: С пушка?

КЛЕПОУХАТА: Човек с пушка...

ЧИЛЕСТИЯ: Не може да бъде!

ВРАНИЯ: Край.

СИВАКА: Открили са ни.

СРЕБРИСТАТА: Пак ни преследват.

ЧИЛЕСТИЯ: Не можахме да избягаме.

ВРАНИЯ: Видял си човек. И защо си мълчиш?

ЧАКАЛЕСТИЯ: Беше... Беше в беда.

ЧИЛЕСТИЯ: Човек с пушка? В беда? По дяволите!

СКОКЛИВАТА: Не мога да повярвам.

СРЕБРИСТАТА: И къде го видя?

ЧАКАЛЕСТИЯ: Ходих до потока. Сигурно е искал да го прегازی.

Ама водата придошла... Добрал се до плитчина и... Ни назад, ни напред.

Стоеше точно по средата.

ВРАНИЯ: Да не му помогна?

ЧАКАЛЕСТИЯ: Не посмях. Заради пушката.

ВРАНИЯ: А бе ти чуваш ли се?

ЧАКАЛЕСТИЯ: Що?

ЧИЛЕСТИЯ: Той с пушка, а ти...

АЛЕСТАТА: Толкова му е акъла.

СРЕБРИСТАТА: И какво?

ЧАКАЛЕСТИЯ: Мисля, че не ме видя.

ВРАНИЯ: Мислел... Че ти можеш ли да мислиш? Щото ако можеше, щеше да знаеш. Нали ще те проследи. Ще ни открие. И после... Толкова време бягаме от хората, а ти да вземеш да ги доведеш. Искал да помогне... Познавам такива, които могат да мислят, ама ти не си от тях.

ЧАКАЛЕСТИЯ: Ами аз...

СКОКЛИВАТА: Що не отиде да се разцелувате поне.

СРЕБРИСТАТА: Хайде, стига. Все пак не го е видял.

АЛЕСТАТА: И какво ще правим сега?

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Ами Дорестата?

ВРАНИЯ: Ти знаеш ли, че оня с пушката...

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Забрави!

СИВАКА: Ще я търсим.

ВРАНИЯ: Но да внимаваме.

СИВАКА: Земята да изпръхне.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: И тръгваме.

СРЕБРИСТАТА: Не бива да се задържаме на едно място. В това е спасението ни.

СИВАКА: Няма ли да оставим някой да наблюдава?

СРЕБРИСТАТА: Да отиде Чилестия. Там, от високото, се вижда цялата долина.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Вижте! Вижте!

СИВАКА: Какво има?

ВРАНИЯ: Къде?

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Там. Там горе.

БУЙНАТА: Човекът?

СКОКЛИВАТА: С пушката?

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Там, над заслона.

ВРАНИЯ: Тя е.
ЧИЛЕСТИЯ: Дорестата, по дяволите!
АЛЕСТАТА: Как? Там?
СКОКЛИВАТА: Как така там?
СРЕБРИСТАТА: По козята пътека.
СИВАКА: Да не е дива коза!
ВРАНИЯ: Кой знае...
СРЕБРИСТАТА: Била е уплашена.
ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Защо стои там?
БУЙНАТА: Тя не мърда!
СКОКЛИВАТА: Как да мръдне.
АЛЕСТАТА: Не може!
ЧАКАЛЕСТИЯ: Не може да си вземе въздух...
ПЕТНИСТАТА: Нито да изцвили.
КУЛЕСТИЯ: Баш на теснината. Ни напред, ни назад.
КЛЕПОУХАТА: Ни да се обърне.
ВРАНИЯ: Ами то се вижда. Там пътеката е...
СРЕБРИСТАТА: От едната страна - скала. От другата - смърт...
СИВАКА: А си е взела въздух, а се е сринала.
СРЕБРИСТАТА: Единственият път е назад.
ВРАНИЯ: Внимателно и тихо. Без капка вълнение.
ОСТРОГРИВЕСТИЯ: (Цвили)
БЕЛОНОГАТА: Тя не реагира.
СИВАКА: Как да реагира.
ВРАНИЯ: Ако мръдне и заминава...
СРЕБРИСТАТА: Трябва да ѝ дадем кураж.
ОСТРОГРИВЕСТИЯ :Кураж ли?
БЕЛОЧЕЛАТА: Та тя е уплашена.
СКОКЛИВАТА: Замръзнала.
СРЕБРИСТАТА: Ужасът я сковава.
СИВАКА: Бавно и внимателно назад.
ВРАНИЯ: Така е. Напред не може да мръдне.
СИГЛАВИЯ: Пътеката е тясна, не може да пристъпи.
ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Тя го е знае и без тебе.
СРЕБРИСТАТА: Да ѝ помогнем.
ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Как? Кажете как!

СРЕБРИСТАТА: Да я успокоим.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Какво чакаме?

СРЕБРИСТАТА: Спокойно. Ако се вълнуваме, ще ѝ попречим.

СИВАКА: Назад. Трябва да се върне.

СРЕБРИСТАТА: Хрижете тихо. Тя ще разбере. (Цвилят предупредително. Тихо)

СРЕБРИСТАТА: Точно така.

ВРАНИЯ: Хайде. Назад.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Тя мръдна.

КЛЕПОУХАТА: Разбра.

БЕЛОНОГАТА: Стъпка назад.

БУЙНАТА: Още една.

СРЕБРИСТАТА: Точно така.

СИВАКА: Полека.

ВРАНИЯ: Само да внимава.

СРЕБРИСТАТА: Стъпка след стъпка.

ЧИЛЕСТИЯ: Добре. Много добре.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Не се обаждай.

СРЕБРИСТАТА: Слиза. Да не отлепва корема си от скалата.

СИВАКА: Тя го чувства.

СКОКЛИВАТА: Ако бях там, щеше да ми се завие свят.

АЛЕСТАТА: Добре, че не си.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Защо не си затваряш устата?

АЛЕСТАТА: Всичко е наред.

СКОКЛИВАТА: Не виждаш ли, че слиза.

СРЕБРИСТАТА: Още малко.

ВРАНИЯ: Почти слезе.

АЛЕСТАТА: Ами че тя май слезе.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Не мога да повярвам.

СРЕБРИСТАТА: Сигурно и тя не може.

ЧИЛЕСТИЯ: Ако аз бях там... По дяволите!

ЧАКАЛЕСТИЯ: Всичко свърши.

КЛЕПОУХАТА: Слезе...

ПЕТНИСТАТА: Най-после слезе...

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Не вярвам...

ДОРЕСТАТА: Е... е... е... то ме.

АЛЕСТАТА: Не може да си каже думата.

ВРАНИЯ: От уплахата е.

СКОКЛИВАТА: Заеква.

ДОРЕСТАТА: За... За малко да... (Пада мълния)

ВРАНИЯ: Мълния!

АЛЕСТАТА: Сега ще гръмне.

ДОРЕСТАТА: Какво... Какво стана...

СКОКЛИВАТА: Какъв трясък!

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Ушите ми... Писнаха ми ушите... Не мога да гледам. Каква е тази тъмнина? От светлината е... Удари ме в очите. Направо... Направо ме... издуха. Разтрепера ме...

СИВАКА: Мълнията удари Дорестата!

ЧИЛЕСТИЯ: Тя падна.

АЛЕСТАТА: Удари я точно като стъпи долу.

СИВАКА: Падна по гръб.

АЛЕСТАТА: Изпружи крака.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Какво?

БЕЛОНОГАТА: Тя дими!

ПЕТНИСТАТА: Изгоря.

ЧИЛЕСТИЯ: Дори копитата ѝ почерняха.

ЧАКАЛЕСТИЯ: На мене ми се стори, че...

СИВАКА: Изгоря на място!

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Как така? Та тя току що...

ВРАНИЯ: Нямахме късмет.

СРЕБРИСТАТА: Да помълчим.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Как? Защо да мълчим?

СИВАКА: Да я изпратим.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Не искам. Тя е тук. Защо да я изпращам?

СРЕБРИСТАТА: Тя си отиде.

АЛЕСТАТА: Завинаги.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Не. Не завинаги. Тя е тук... Тя е тук.

СИВАКА: Пазете го.

ВРАНИЯ: Дръжте го далеч от пропастта.

ЧИЛЕСТИЯ: Как? Отива точно там.

СРЕБРИСТАТА: Ще направи някоя глупост. Не му позволявайте.

АЛЕСТАТА: Не бива!

СИВАКА: Успокой се. Така няма да...

СРЕБРИСТАТА: Ела тук. (След малко) Животът е кратък. Едно махване с опашка. И те няма. Вчера Дорестата я имаше. Днес я няма. Ще остане купчина тор. Дъждът ще я отмие. Ще я разнесе, ще я смеси с пръстта. Вятърът ще разсее миризмата ѝ. Ще я омеси с други миризми. И тя ще излинее. Така излиняват и спомените.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Тя не е спомен!

СРЕБРИСТАТА: Ти не си. Тя е.

СИВАКА: Вече е.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Защо спомен? Какво е това спомен?

СРЕБРИСТАТА: Ще живее като спомен. Не съм предполагала, че имам спомени. Отдавна спят някъде. Понякога се събуждат. И аз ги виждам. Като сега.

СИВАКА: Парчета живот. Само дето не са истински.

СРЕБРИСТАТА: Всеки път, когато срещна смъртта, изплува спомена за майка ми...

СИВАКА: Не си говорила никога за майка ти.

СРЕБРИСТАТА: Не съм. Тя си отиде също тъй неочаквано... Край нас тогава винаги имаше хора. От тях за пръв път чух името ѝ - Фама. Фама значи мълва. От тях научих и своето име - Кама. Кама значи любов. Отдавна никой не ме е наричал така.

ВРАНИЯ: Конете нямат нужда от имена.

ЧИЛЕСТИЯ: Достатъчно е да се обдушим.

ПЕТНИСТАТА: Да се докоснем.

БУЙНАТА: Да се поздравим с цвилене.

ВРАНИЯ: Хората имат нужда от имена.

ЧИЛЕСТИЯ: Сетивата им са слаби.

СИВАКА: А защо на теб ти казваме Врания?

ВРАНИЯ: Заради черния косъм.

СИВАКА: Аз съм Сивака, защото съм сив. Сребрилата е бяла.

Чилестия е пъстър.

АЛЕСТАТА: Аз съм огненочервена, затова съм Алестата.

ПЕТНИСТАТА: За мен е ясно защо съм Петнилата.

СИВАКА: Тя е Белочела, тя - Тънконога. Погледни Острогривестия.

СКОКЛИВАТА: А на мен защо казвате Скокливата?

(Смят се.)

ВРАНИЯ: Нашите имена са други.

АЛЕСТАТА: Имената на хората са неразбираеми.

ВРАНИЯ: Те поначало усложняват живота.

СРЕБРИСТАТА: Да призная, хубаво ми е, когато произнасят гальовно името ми и се отнасят с нежност. Особено онзи човек, който се грижеше за нас. Конярят. Той миришеше на добрина. Нито веднъж не изпита страх. Някои бяха груби, но в себе си се страхуваха. Такъв човек Фама никога не допусна близко до мене. В конезавода бяхме много.

ЧИЛЕСТИЯ: И аз бях там, по дяволите. Наричат ни племенно стадо.

СРЕБРИСТАТА: Бях виждала баща си само няколко пъти. Усещах го по държането на Фама. Ставаше неспокойна. Пристъпваше от крак на крак, пръхтеше, цвилеше. Кабир - така казваха на белия жребец. Бог на плодородието. Дърпаше се, риташе, изправяше се на силните си задни крака и пронизително цвилеше.

ЧИЛЕСТИЯ: Няколко души едва го удържаха. Никога не го пуснаха свободен сред стадото.

СРЕБРИСТАТА: Как такъв силен мъжкар може да бъде обуздан? Откога ли е страхът от човека? Какво ни кара да го гледаме с възторг? И защо конят му се подчинява?

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Какво стана с Фама?

СРЕБРИСТАТА: Нещастие.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Нещастие?

СРЕБРИСТАТА: Бяхме на паша. Понякога ни пускаха извън фермата. Пасяхме малко встрани от стадото. Изведнъж нещо пропука. Изпращаха счупени клони... Тя изчезна. Беше кратко колкото да вдигнеш глава.

ВРАНИЯ: Хората... Всяко нещастие идва от тях.

СРЕБРИСТАТА: Някой беше покрил с дъски и клони пресъхнал кладенец. Те биха издържали човек, но не и тежестта на Фама. Конярят веднага дотича. Беше разбрал, че се е случило нещо. Там, на дъното, блестяха очите на Фама. Тя глухо изхрижи. Конярят смъкна каскета и докато го мачкаше в ръце, изреди всички псувни, които знаеше. Дойдоха и други, измъкнаха тялото с въжета. Не можеше да стои на крака. Трудно дишаше. Тогава той стреля...

(Изтрещява изстрел, който преминава в тътен. Над планината прелита самолет)

СРЕБРИСТАТА: Не се страхувайте.

ВРАНИЯ: Не е гръмотевица.

ПЕТНИСТАТА: Какъв тътен...

СКОКЛИВАТА: Много силен.

БЕЛОНОГАТА: Защо не спира?

ТЪНКОНОГАТА: Сякаш се сипе над главите ни.

БУЙНАТА: Планината трепери.

КЛЕПОУХАТА: Трепка всяко камъче и тревичка.

БЕЛОЧЕЛАТА: Вижте, бяла пъртина в небето!

ТЪНКОНОГАТА: Птица. Голяма лъскава птица.

БЕЛОЧЕЛАТА: Птица ли?

АЛЕСТАТА: Птица. И друг път съм виждала.

ПЕТНИСТАТА: Те са големи и шумни.

ВРАНИЯ: Човешка направа.

СРЕБРИСТАТА: Безопасни са.

ЧИЛЕСТИЯ: По дяволите! Няма спокойствие от хората.

АЛЕСТАТА: Дори в планината.

СРЕБРИСТАТА: Ти нали трябваше да си горе? Да наблюдаваш?

ЧИЛЕСТИЯ: Отивам, отивам. Няма страшно. Засега е спокойно.

СРЕБРИСТАТА: Бъди нащрек.

ВРАНИЯ: Те са по петите ни.

С пушки...

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: И той, конярят, застреля Фама?

СРЕБРИСТАТА: Преди да я помириша, разбрах. В белите луни на очите ѝ се отразяваше... Човекът, който я обичаше, беше взел живота ѝ. Това ме обърка. Намразих го. Извъртях се и го ритнах. Той падна в кладенеца. Скочих и хукнах през ливадата. Викаха след мен. Гониха ме. Препусках и нищо не съществуваше. Само да настигна духа на Фама. Той беше там, витаеше над мен. Така избягах.

СИВАКА: Конярят... Не е виновен. Искал е... Да ѝ спести мъките...

СРЕБРИСТАТА: Тогавата не знаех. Трябваше ми време да го разбера. Не заслужаваше да умре. С болката по Фама в мен живее и вината за неговата смърт.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Но защо Дорестата? Защо? Вкусът на млякото ѝ още е в мен. Кожата ми помни нейните докосвания, гальовното пощипване с бърните, нежните близвания. Миризмата ѝ още е в мен. Тя

излъчваше сигурност и любов. Пазеше ме, бдеше над мен. Когато Врания ме ухапа, тя едва не го разкъса. Научи ме да препускам. Да намирам по-сочна трева. Да избягвам прекеждията. Да наострям уши, за да чувам опасността. Или да ги свивам и да оголвам зъби, за да браня своето. Научи ме как да се боря, за да живея. А аз не можах да я близна за сбогом. Сега животът е друг. Защо ми е...

СРЕБРИСТАТА: Животът идва и си отива. Ние сме безсилни да го променяме.

СИГЛАВИЯ: Стига си хленчил.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: По-добре мълчи, умнико. Какво знаеш ти? Глезлото на табуна. Ако не е Сребристата...

СРЕБРИСТАТА: Ако има нещо между вас, решавайте го без мен.

СИГЛАВИЯ: Какво ще направиш? Хайде да видя. Седнал и реве за съчувствие.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: А ти за пердах.

СИГЛАВИЯ: Размекнал си се като сдъвкана трева.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Просиш си боя.

СИГЛАВИЯ: Ела първо да те сдавя, пък тогава се хвърляй в пропастта.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Дали ще ти останат зъби, ако опиташ копитата ми?

СИГЛАВИЯ: А-у-у, трепери ми опашката.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: (Ухапва го)

СИГЛАВИЯ:(Отскача)

(Изправят се на задните си крака. Нанасят си удари с копита)

КУЛЕСТИЯ: Кой цвили?

ВРАНИЯ: Какво става?

АЛЕСТАТА: Пак се бият.

БЕЛОЧЕЛАТА: Разтървете ги.

ВРАНИЯ: Млади жребци. Буйстват.

КУЛЕСТИЯ: Играят си.

ТЪНКОНОГАТА: Този път е друго.

ВРАНИЯ: Нищо им няма.

БЕЛОЧЕЛАТА: Колко са настървени.

КЛЕПОУХАТА: Някой ще пострада.

ПЕТНИСТАТА: Острогривестия е много зле.

КЛЕПОУХАТА: Не му позволявайте да се бие.

ТЪНКОНОГАТА: Сиглавия има предимство. Не е честно.

ВРАНИЯ: Острогривестия има нужда да изпусне малко напрежение.

СИВАКА: По-добре да ги спрем.

КЛЕПОУХАТА: Ще се осакатят.

БЕЛОЧЕЛАТА: Какво чакаме?

ТЪНКОНОГАТА: Да се намесим.

ТЪНКОНОГАТА: Докато е рано.

СКОКЛИВАТА: Ти можеш ли да застанеш между тях?

АЛЕСТАТА: Защо аз? Опитай ти.

СКОКЛИВАТА: Да отнеса някое копито.

КУЛЕСТИЯ: Боят май...

БЕЛОЧЕЛАТА: Май ви липсват развлечения.

АЛЕСТАТА: Спокойно, малката. Знаем, че и двамата те харесват.

ТЪНКОНОГАТА: Аз харесвам Острогривестия.

ПЕТНИСТАТА: Толкова сме изненадани!

СКОКЛИВАТА: Аз пък си падам по Сиглавия.

АЛЕСТАТА: Ти май по всички си падаш.

СКОКЛИВАТА: Не съм виновна, че на теб ти липсват такива
вълнения.

ТЪНКОНОГАТА: Острогривестия ще загуби.

БУЙНАТА: Още е разстроен.

ВРАНИЯ: Напротив. Ще има по-голяма стръв.

ПЕТНИСТАТА: Другият е по-яростен.

СИВАКА: Май наистина трябва да се намесим.

СРЕБРИСТАТА: Оставете ги. Те отдавна не са малки.

ВРАНИЯ: Тоя път си заслужава да погледаме.

АЛЕСТАТА: Виж Острогривестия как дебне.

СКОКЛИВАТА: Наперил се е като петел.

БЕЛОНОГАТА: Сиглавия да не е по-малко настръхнал.

АЛЕСТАТА: Наежен е.

ПЕТНИСТАТА: Виж как рие с копита. Ще продъни земята.

БУЙНАТА: Обикалят в кръг.

ТЪНКОНОГАТА: Защо спряха?

ЧАКАЛЕСТИЯ: Отиват до общата купчина тор.

СКОКЛИВАТА: Миришат и ровят.

КУЛЕСТИЯ: Изкарват отгоре миризмата на възбудилата ги кобила.

БЕЛОНОГАТА: Коя ли е тя?

СКОКЛИВАТА: Завиждам й.

КУЛЕСТИЯ: Айде, Сиглавия пак го подгони.

ВРАНИЯ: Дебне, ама няма да му стане играта.

КЛЕПОУХАТА: Много са напрегнати. Опасно е.

СИВАКА: Острогривестия става все по-див.

ЧАКАЛЕСТИЯ: И по-разпален.

БЕЛОНОГАТА: Изправи се на задни крака.

БЕЛОЧЕЛАТА: Ще го утрепе.

КЛЕПОУХАТА: Много е настървен.

БЕЛОЧЕЛАТА: Удари го!

ТЪНКОНОГАТА: Пукат ребра...

БЕЛОЧЕЛАТА: Хайде! Твой ред е!

АЛЕСТАТА: Гледаме ги. Това още повече ги разпалва.

БЕЛОЧЕЛАТА: Вие сте жестоки.

АЛЕСТАТА: Нека се бият. Нека развиват силата си...

КЛЕПОУХАТА: Много са свирепи.

ТЪНКОНОГАТА: Блъсни го с глава!

ПЕТНИСТАТА: Ухапи го!

БУЙНАТА: Дай му да разбере!

АЛЕСТАТА: Хрипти от болка!

ПЕТНИСТАТА: От ярост.

ВРАНИЯ: Я ти го захапи сега.

БУЙНАТА: Направи му една ухапка на врата.

ЧИЛЕСТИЯ: Ще направи ухапка друг път. Не виждаш ли, не му дава да го доближи.

ВРАНИЯ: Я се разкарай. Що не си свалиш наочниците.

БЕЛОНОГАТА: Изпусна го. За малко...

АЛЕСТАТА: Левак.

БЕЛОНОГАТА: Нещастник.

КУЛЕСТИЯ: Виж го как се отпусна.

СКОКЛИВАТА: Продажник.

БЕЛОНОГАТА: Само го заблуждава. Видя ли как се спусна!

БЕЛОЧЕЛАТА: Ритай!

АЛЕСТАТА: Дай му един къч!

ЧАКАЛЕСТИЯ: У-ха-а... Чак мене ме заболя.

ЧИЛЕСТИЯ: Май ти се отпусна гривата, а?

БУЙНАТА: На теб опашката ти е отпусната.

СКОКЛИВАТА: На колене... На колене го накарай да ти падне!

КУЛЕСТИЯ: А така!

ВРАНИЯ: Айде, айде, не му се давай!

ЧИЛЕСТИЯ: Млъквайте, не-щастници. Не виждате ли, че не може да се съвземе.

ПЕТНИСТАТА: Май ти не можеш да се съвземеш.

БЕЛОНОГАТА: Боклук!

КУЛЕСТИЯ: Точно така! Да го отнесе...

АЛЕСТАТА: Получи си го.

КУЛЕСТИЯ: И ти ще си го получиш!

ПЕТНИСТАТА: Ай, че го удари в крака!

КЛЕПОУХАТА: Много лошо го удари.

ТЪНКОНОГАТА: Хайде, Остро-гривест! Ти си по-добрия!

БЕЛОЧЕЛАТА: Сигурно. Ама другия път.

ВРАНИЯ: А-у-у, как го измами. Хареса ми.

АЛЕСТАТА: Тръгна от едната, а го атакува от другата страна.

КУЛЕСТИЯ: Айде, Сиглав! Какво го ухажваш!

СКОКЛИВАТА: Смачкай го!

ЧИЛЕСТИЯ: Браво!

ПЕТНИСТАТА: Язык.

ЧИЛЕСТИЯ: Точно така. Подай му копито в муцуната!

ВРАНИЯ: Ти недей вика много. Да не ти го подам аз.

ЧИЛЕСТИЯ: Малко трудно го вдигаш. Не си пасъл достатъчно.

КУЛЕСТИЯ: Острогривестия май отстъпва.

ЧАКАЛЕСТИЯ: И аз така мисля.

ТЪНКОНОГАТА: Ще загуби.

БЕЛОЧЕЛАТА: Май се отказва.

ВРАНИЯ: Не. Видя ли как се извърна.

АЛЕСТАТА: Захапа го за врата.

ТЪНКОНОГАТА: Сиглавия скимти от болка.

БЕЛОНОГАТА: Бяга.

БЕЛОЧЕЛАТА: Не иска да се бие.

ВРАНИЯ: Май всичко свърши.

ЧИЛЕСТИЯ: Свърши, друг път. Не видя ли, че му се остави?

ВРАНИЯ: Ти що не вземеш да се хвърлиш от скалата. Няма да почувстваме загуба.

ЧИЛЕСТИЯ: Много обичаш да плямпаш. Стига да има слушатели...

БУЙНАТА: Острогривестия победи. Какво се чепкате сега.

БЕЛОЧЕЛАТА: Защото Сиглавия се оттегли...

ТЪНКОНОГАТА: Ще се оттегли ами... Като е победен как няма да се оттегли.

БЕЛОЧЕЛАТА: Искаш ли ти да го отнесеш вместо него?

ТЪНКОНОГАТА: Хайде да те видя. Изведнъж стана много смела.

АЛЕСТАТА: Я й дай да се разбере.

ЧИЛЕСТИЯ: Ами вие какво чакате. Хайде да ги разгоним тия конски мухи.

КУЛЕСТИЯ: Много ме сърбят копитата.

ВРАНИЯ: Задницата не те ли сърби?

АЛЕСТАТА: Бягай, че после няма да можеш.

(Настъпва хаос. За малко да се сбият)

СРЕБРИСТАТА: (Цвили) Спрете! Оттеглете се!

СИВАКА: Стига! Увлякохте се.

СРЕБРИСТАТА: Погледнете Острогривестия и Сиглавия.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: (Победоносно цвили)

ТЪНКОНОГАТА: Какъв е наперен...

БЕЛОЧЕЛАТА: Сиглавия пък е гиздав.

СИГЛАВИЯ: (Скача на място и също цвили)

СИВАКА: Това бе неговият поздрав.

СРЕБРИСТАТА: (Към Тънконогата) Видя ли, че няма нужда да се безпокоиш?

БЕЛОЧЕЛАТА: Сиглавия прие загубата достойно.

ВРАНИЯ: Така е. В държането му няма обида, нито страх.

СИВАКА: Нито враждебност.

БЕЛОЧЕЛАТА: Очите му още горят.

ТЪНКОНОГАТА: Защо трябваше да се бият?

СРЕБРИСТАТА: Не се биха заради Дорестата. Нито за някоя от вас. Трябваше най-после да заслужат мястото си в табуна. Острогривестия загуби майка си, но извоюва правото да се нарежда преди Сиглавия. Засега.

СИВАКА: Всеки трябва да знае мястото си.

БЕЛОЧЕЛАТА: Ти имаш власт над всички.

СРЕБРИСТАТА: Един трябва да има власт над всички.

ВРАНИЯ: Такъв е законът.

СИВАКА: Особено при опасност.

ТЪНКОНОГАТА: Тогава Сребристата свива уши и заплашително хрижи. Ако някой си позволи непокорство, опитва острите й зъби.

СРЕБРИСТАТА: Дори Сивака е патил.

СИВАКА: Повече не помислих за неподчинение.

СКОКЛИВАТА: А уж си най-силният жребец.

СИВАКА: По-умният е по-важен...

СКОКЛИВАТА: Аз пък смятам, че се биха заради някоя от нас.

АЛЕСТАТА: Не и заради тебе.

СКОКЛИВАТА: За теб още по-малко.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: (Отива до Тънконогата)

СИВАКА: Виж как я пощипва с бърни.

СКОКЛИВАТА: Белочелата пък ближе раните на Сиглавия.

ВРАНИЯ: Утешава го.

АЛЕСТАТА: Те пасат винаги един до друг.

СКОКЛИВАТА: Завъртяла му е главата.

СРЕБРИСТАТА: Помниш ли как се сражаваше за мен?

СИВАКА: И после се роди Сиглавия.

СРЕБРИСТАТА: Колко бързо по растна. А е само на година.

СИВАКА: Започна да узрява. Това е първата му загуба.

СРЕБРИСТАТА: Времето се оправя. Не виждам Чилестия горе...

СИВАКА: Ето го. Слиза насам.

ВРАНИЯ: Препуска.

СИВАКА: Май става нещо.

ЧИЛЕСТИЯ: (Запъхтян) Опасност!

СИВАКА: Какво има?

ЧИЛЕСТИЯ: Тревога. Предупреди другите.

СРЕБРИСТАТА: Човек?

ЧИЛЕСТИЯ: Две пушки. Идват насам. По пътеката.

СРЕБРИСТАТА: Да напускаме това място.

ЧИЛЕСТИЯ: Те са близо.

ВРАНИЯ: Глъчката от борбата на жребците огласяше цялата долина.

СРЕБРИСТАТА: Не е време за приказки. Да се вдигаме.

СИВАКА: Хайде! Колоната!

БУЙНАТА: Пак тръгваме?

СКОКЛИВАТА: Не можем ли да спрем някъде за по-дълго.

СРЕБРИСТАТА: Докато ни преследват?

СКОКЛИВАТА: Омръзна ми да бягаме.

АЛЕСТАТА: А животът не ти ли омръзна?

ВРАНИЯ: Хайде, не се мотайте.

СИВАКА: По-живо. След водача е Врания. После Алестата, Чилестия, Белоногата, Кулестия, Петнистата, Чакалестия, Буйната, Острогривестия, Сиглавия, Тъвконогата, Белочелата, Скокливата и Клепоухата.

СРЕБРИСТАТА: Ти си отзад. Там е най-опасно.

СИВАКА: Ще ви охранявам.

СРЕБРИСТАТА: Напред! Не се пръскайте.

СКОКЛИВАТА: (Към Клепоухата) Нека аз да съм последна.

КЛЕПОУХАТА: Никой не иска да е последен.

СКОКЛИВАТА: Искам да съм по-близко до Сивака.

КЛЕПОУХАТА: Нали чу - всеки да си знае мястото.

СКОКЛИВАТА: Теб няма кой да те измести.

КЛЕПОУХАТА: Знам. Аз съм най-ниско в табуна.

СКОКЛИВАТА: Трябва да търпиш всичко и всички.

КЛЕПОУХАТА: Това не ме притеснява. Но ако трябва да защита рожбата си...

СКОКЛИВАТА: Ще се опълчиш на Сребристата?

КЛЕПОУХАТА: И срещу нея.

СКОКЛИВАТА: Не вярвам.

КЛЕПОУХАТА: Не ти и трябва.

СКОКЛИВАТА: А ти имала ли си рожба?

КЛЕПОУХАТА: Може и да имам.

СКОКЛИВАТА: Да не смяташ, че Сивака ще търси огън в старо огнище?

КЛЕПОУХАТА: Кой знае...

СКОКЛИВАТА: Е, дано ти се случи.

СИВАКА: Не се помайвайте. Изоставаме.

(Препускат)

СКОКЛИВАТА: Цял ден препускаме. Жадна съм.

СИВАКА: Още малко. Чувам водата. Близко сме.

СРЕБРИСТАТА: Тук, под червената скала. Спираме за водопой.

ТЪНКОНОГАТА: Колко бистра е водата.

БЕЛОЧЕЛАТА: Прозрачна и синя.

ТЪНКОНОГАТА: Харесвам това място.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Тук водата си почива за малко. Докато се успокои пяната.

ТЪНКОНОГАТА: И отново се хвърля от червената скала.

(Младите коне се къпят. Заиграват се)

СИВАКА: Внимавайте.

СРЕБРИСТАТА: Коритото е хлъзгаво.

СРЕБРИСТАТА: Хайде, продължаваме. В същия ред.

СКОКЛИВАТА: Днес няма ли да починем малко?

БЕЛОЧЕЛАТА: Слънцето още топли.

ТЪНКОНОГАТА: Преследвачите ги няма.

СРЕБРИСТАТА: Ще потърсим сигурно място за нощуване.

ЧИЛЕСТИЯ: Избягахме им.

ВРАНИЯ: Трудно ще ни настигнат.

СРЕБРИСТАТА: Поне до утре можем да сме спокойни.

ВРАНИЯ: Този заслон не е лош.

СРЕБРИСТАТА: Наистина. Залязващото слънце ще го грее дълго.

АЛЕСТАТА: Пред него има рохкава пръст. Така съм зажадняла за пепелище...

ВРАНИЯ: И аз искам да си направя баня.

ЧИЛЕСТИЯ: Имам гниди, по дяволите.

ПЕТНИСТАТА: Хубаво е за косъма.

(Търкалят се)

БЕЛОНОГАТА: М-м-м-м, колко е хубаво.

ВРАНИЯ: Пръстта е още топла.

ПЕТНИСТАТА: Вие покана ли чакате?

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Вече се къпахме.

СИГЛАВИЯ: На водопада.

БЕЛОЧЕЛАТА: И аз.

ТЪНКОНОГАТА: Предпочитам водата.

СРЕБРИСТАТА: Аз съм жребна. Не бива. (Към Сивака) Отивам на

височината.

СИВАКА: Нали е чисто. Защо ни е пак наблюдател?

СРЕБРИСТАТА: Предпазливост.

СИВАКА: Ще дойда с теб.

СРЕБРИСТАТА: Искам сама.

СИВАКА: Какво правиш сама?

СРЕБРИСТАТА: Размишлявам.

СИВАКА: Трябва да почиваш.

СРЕБРИСТАТА: Това не ме уморява.

СКОКЛИВАТА: Какво значи да размишляваш?

СРЕБРИСТАТА: Взирам се в тъмнината. Отделям се от табуна. От себе си. И се пренасям в сезони, години.

БЕЛОЧЕЛАТА: Как така се пренасяш?

СРЕБРИСТАТА: Виждам хора. Конете. Чувам. Преживявам. Опитвам се да разбера. Откъде идваме. Защо сме тук. Какво искаме.

КЛЕПОУХАТА: Много ли искаме?

ЧИЛЕСТИЯ: Накъде отиваме?

СИГЛАВИЯ: Ти откъде идваш? Защо си в планината?

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Каква е историята на табуна?

ТЪНКОНОГАТА: Как сте се събрали?

ВРАНИЯ: Всеки да каже за себе си.

ЧИЛЕСТИЯ: Защо досега не сме го правили?

СИВАКА: Не е имало нужда.

СРЕБРИСТАТА: Е, сега вече има. Само че, все пак, нека някой се качи на височината.

ЧАКАЛЕСТИЯ: Добре, добре. Отивам.

СРЕБРИСТАТА: Знаете, конят никога не избира стопанина си. Аз имах стопанин. С Клепоухата и Кулестия бяхме при него.

КЛЕПОУХАТА: Държеше ни на синджир.

КУЛЕСТИЯ: Пускаше ни да пасем с верига на краката. Да не избягаме.

СРЕБРИСТАТА: Хранеше ни, колкото да не умрем от глад.

КУЛЕСТИЯ: Живот, за който не бих сменил и един ден от сегашния...

СРЕБРИСТАТА: Когато избягах в планината, ме хванаха двама кираджии. Прибраха ме в спарен, неизрнат обор. Държаха ме само на

вода. Изкараха ме след седмица. Отдавна неизвеждана, аз се разскачах, разиграх се. Господарят ме притисна в ъгъла с камшика. Удряше по главата. Държеше късо оглавника, не можех да го ухапя. По-беззащитна не съм се чувствала. Когато сложи седлото и ме яхна, побеснях. Скачах. Ритах. Хвърлих го. Изскочих навън и препуснах с всичка сила. Върнах се. Не знам, не знам защо се върнах. Бях се оставила. Бях се предала. Беше ме покорил... Две години го носих на гърба си. Една вечер влезе в обора. Миришеше остро. Залиташе. Бутна Клепоухата.

КЛЕПОУХАТА: Извърнах се и без да искам го закачих с глава. Той се ядоса.

СРЕБРИСТАТА: И грабна вилата. Заудря я по гърба. По главата. Псуваше. Скупчихме се изплашени в ъгъла. Помислих, че ще я убие. Изцвилих, извъртях се и хвърлих къч.

КЛЕПОУХАТА: Удари го в лицето.

СРЕБРИСТАТА: Шурна кръв.

КЛЕПОУХАТА: Това направо го озвери.

СРЕБРИСТАТА: Развъртя вилата върху мен... Дръпнах силно глава. Скъсах юлара. Измъкнах се. Прескочих ниската ограда. Хукнах нагоре. По хребети. По била. По тесни и непознати пътеки... Така заживях в планината. Спирах, където тревата бе сочна и свежа. Вода имаше в изобилие. В началото на есента срещнах друг кон. Сивак, да им покажем, а?

(Планината. Играят запознанството)

СИВАКА: Усетих те отдалеч.

СРЕБРИСТАТА: Обонянието ми улови чужд мирис.

СИВАКА: Попаднах на тор. Подуших. Разрових с копито. И пак подуших. Беше прясна.

СРЕБРИСТАТА: Дъхаше на диво. На свобода. Чух силен, мощен зов.

СИВАКА: Тръгнах в посоката, която инстинктът ми подсказа.

СРЕБРИСТАТА: Излязох на открито и го видях.

СИВАКА: (Цвили призивно) Отдавна те търся. (Препуска срещу нея)

СРЕБРИСТАТА: И аз.

(Приближават. Спираат един до друг. Проучват се. Вървят два паралелни монолога)

СРЕБРИСТАТА: Има ясно очертани подкожни жили.

СИВАКА: Вече е кобила.

СРЕБРИСТАТА: Опашката стои изпъната.

СИВАКА: Извивките на тялото ѝ са придобили мекота.

СРЕБРИСТАТА: Силната шия и мощните гърди потръпват.

СИВАКА: Големи, земновлажни очи.

СРЕБРИСТАТА: Закръглени хълбоци.

СИВАКА: С нежни тръпчинки над тях.

СРЕБРИСТАТА: Косъмът му лъщи.

СИВАКА: Каква шия! Какъв гръб!

СРЕБРИСТАТА: Силен мъжкар. Със здрави крака.

СИВАКА: Тънки крака.

СРЕБРИСТАТА: Личи, че владее тялото си.

СИВАКА: Под кожата вените ѝ се вият като пиявици.

СРЕБРИСТАТА: Като че ли иска да ми се хареса.

СИВАКА: Матовобял косъм. Мляко с малко пепел.

СРЕБРИСТАТА: Май и аз опитвам същото...

СИВАКА: Харесва ми...

(Обдушват се. Хъхрят доволно)

СИВАКА: (Отскача назад. Прави няколко обиколки около нея.

Изпръхтява с ноздри в задницата ѝ и покровителствено полага глава отгоре) Не настоях за съешаване. Не беше разгонена, нямаше да ме пусне. (Гальовно потърква глава и я пощипва с бърни. Опира рамо в хълбока ѝ)

СРЕБРИСТАТА: (Извъръща се и ласкаво го захвапва по гривата)

Бяхме нежни.

СИВАКА: (Изхрижва ниско. Прави подканващ скок напред) Ела!

СРЕБРИСТАТА: (Последва го) Впуснахме се в галоп.

СИВАКА: Рамо до рамо.

СРЕБРИСТАТА: Сякаш бяхме един впряг.

(Излизат от играта)

КУЛЕСТИЯ: Вие ни открихте. Бяхме с Алестата и Белоногата.

СРЕБРИСТАТА: Бяхме първите свободни коне.

АЛЕСТАТА: Всички имахме нужда от Сивака.

БЕЛОНОГАТА: От неговия опит.

СИВАКА: Аз имах нужда от теб.

СРЕБРИСТАТА: Не знаех откъде идваш.

СИВАКА: Нито пък аз имах представа за твоя живот. Или от този на останалите.

ВРАНИЯ: Не беше важно.

ЧИЛЕСТИЯ: Никой не го интересуваше.

ВРАНИЯ: Имаше днес.

ЧИЛЕСТИЯ: Сега.

ВРАНИЯ: Този или онзи сезон.

СРЕБРИСТАТА: И това беше достатъчно.

СИВАКА: Бях пуснат на свобода. От моите старци. Когато вече нямаха нужда от мен. Когато вече не можеха да се грижат за мен. Когато вече не можеха да се грижат за себе си.

БЕЛОНОГАТА: Моите умряха. В селото не бяха останали хора. Нямахте кой да ме прибере.

АЛЕСТАТА: Аз избягах от кираджия. Той също се отнасяше зле.

СРЕБРИСТАТА: Не сме предполагали, че в планината има и други като нас.

СИГЛАВИЯ: Не казваш нищо за Острогривестия, Белочелата, Тънконогата...

СРЕБРИСТАТА: Вие се родихте на свобода. В табуна.

СИВАКА: И не сте подивели.

СРЕБРИСТАТА: Вие сте свободно живеещи коне. Всъщност този разказ е за вас, младите. В него са отговорите на някои от въпросите ви.

ВРАНИЯ: Зимата изкарахме мъчително.

КУЛЕСТИЯ: Сивака ни заведе в долината. Там, под дърветата, снегът е по-рехав. Изравяхме с копита оскъдната трева. Или сладникаво-стипчивите плодове на конския кестен. Или дивия рожков. Или корени на сладка папрат. Козината ни стана като на диви кози. Вечер притискахме едно в друго телата си под завета на скалните навеси. Топлехме се с дъха си. Сетихме южняка и се видя, че ще изкараме.

ЧИЛЕСТИЯ: По откритите склонове снегът се стопи бързо.

КУЛЕСТИЯ: Почти веднага се показва младата трева.

АЛЕСТАТА: С Белоногата бяхме жребни.

БЕЛОНОГАТА: Ожребихме се през май.

АЛЕСТАТА: Тогава се явиха Тънконогата и Острогривестия.

БЕЛОНОГАТА: Приплод на Кулестия и Врания.

ЧИЛЕСТИЯ: През май започва най-хубавият сезон.

СИВАКА: Наистина.

СРЕБРИСТАТА: Тихо.

СИВАКА: Чувам стъпки.

СРЕБРИСТАТА: Оттам.

СИВАКА: Идват отгоре.

СРЕБРИСТАТА: Долавям хръскането на копита.

СИВАКА: Две животни.

СРЕБРИСТАТА: Стъпват предпазливо.

СИВАКА: Плахо.

ВРАНИЯ: Утихнаха.

СРЕБРИСТАТА: Ш-ш-ш-т!

СИВАКА: Тръгват отново.

ВРАНИЯ: Доста колебливо стъпват.

СРЕБРИСТАТА: Нямаме копитни неприятели.

СИВАКА: И все пак. Посоката на вятъра не е в наша полза.

АЛЕСТАТА: Долавяш ли някаква миризма?

СРЕБРИСТАТА: Сърни.

ВРАНИЯ: Движат се по пътеката.

КУЛЕСТИЯ: Вече отминаха.

СИВАКА: Слизат надолу. В долината.

СРЕБРИСТАТА: Сънят бяга от очите ми. Мисли. Спомени.

СИВАКА: Разбуди ги. Браждят като конски мухи из главата ми.

СРЕБРИСТАТА Когато се събираше табуна, сякаш се живееше по-леко.

СИВАКА: Все още нямахме нужда от водач.

ВРАНИЯ: Жребците си бяха жребци. Водачи на групи, които с новите приплоди започнаха да се оформят като семейни.

БЕЛОНОГАТА: Имаше една двойка, която всички следвахме - Сребрилата и Сивака.

АЛЕСТАТА: Сивака беше най-силният жребец.

СИВАКА: Защо беше?

ВРАНИЯ: Сребрилата се отличаваше от другите кобили. Не даваше да я покриват разпътно.

КУЛЕСТИЯ: Едно злобно ухапване и...

ВРАНИЯ: Или едно здраво задно хвърляне в ребрата.

ЧИЛЕСТИЯ: Както се случи с мене и Врания, по дяволите.

ВРАНИЯ: Вразумява жребците само с едно свиване на ушите.

СРЕБРИСТАТА: Е, и Сивака ме вардеше. Той спечели всички битки. С Врания, Кулестия, Чилестия. С пристигналите по-късно жребци.

СИВАКА: Никога не позволи да я покрия извън случния сезон.

СРЕБРИСТАТА: Втората година бях вече жребна със Сиглавия.

СИВАКА: Страхотиите дойдоха със зимата.

ЧИЛЕСТИЯ: Захвана лапавица. През нощта стегна. Всичко се покри с глеч. Не можехме да мръднем от зимовището. А бяхме гладни. Много гладни. Сребристата не даваше, но аз и Дългоглавата не я послушахме. Тръгнахме да дирим храна. Копитата чаткаха по кокалената повърхност на замръзналата земя. Дългоглавата се подхлъзна. Не успя да се задържи. Плъзгаше се надолу. Все по-бързо и по-бързо. Ледът и стръмнината я теглеха към ръба на бялата бездна. Тя също го разбра. Зацвили с нарастваща паника. Така, обзета от ужас, падна в дългото гърло на пропастта. Тогава познах истинския страх. Постоях няколко мига като сраснат с леда. Без да смея да помръдна. Изведнъж се изправих. Направих няколко скока. Стъпих на здрава земя пред зимовището. Успях да се задържа. Спаси ме страхът от смъртта.

СРЕБРИСТАТА: Цяла седмица не можахме да мръднем от зимовището.

СИВАКА: Бяхме като в клетка.

ВРАНИЯ: Пленници на суровата зима.

АЛЕСТАТА: Гладни, изтощени, раздразнителни.

ЧИЛЕСТИЯ: По дяволите, бяхме готови да се сдвим помежду си.

ПЕТНИСТАТА: Ближехме висулките лед.

СРЕБРИСТАТА: От дългото стоене на едно място заболяхме.

ПЕТНИСТАТА: Повечето от нас започнаха да махат с глави.

Нагоре-надолу. Като улави.

КУЛЕСТИЯ: Так-так. Так-так. Махало.

БЕЛОНОГАТА: Бе толкова заразително. Само за два дни всички поклацахме глави.

СРЕБРИСТАТА: Затвореното пространство ни действаше с мрачна и потискаща угнетеност.

СИВАКА: Едва когато времето се отпусна и можехме да вървим, Сребрилата ни изведе навън.

ВРАНИЯ: И такането изчезна.

СРЕБРИСТАТА: Просто имахме нужда от волност. От простор.

ВРАНИЯ: После нападнахме едно село.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Нападнали сте село?

ВРАНИЯ: Върхлетяхме на копа сено. Раздърпахме я. Ошушкахме я набързо. И продължихме нататък. Дворовете бяха разградени. Повечето къщи не пушеха. Тук-там намерихме приготвена зимнина. Макар да личеше, че и добитъкът е оскъден. Усетиха ни. Развикаха се. Докато ни пропъдят ометохме всичко де що ставаше за храна. Това ни спаси от глада.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: И как свърши зимата?

СИВАКА: Зимата свърши, но премеждията не свършиха.

СРЕБРИСТАТА: Тази година се оказа още по-злополучна.

СИВАКА: Хората научиха за нас.

СРЕБРИСТАТА: След нападението на селото...

СИВАКА: Започнаха да ни преследват.

СРЕБРИСТАТА: Прилъгват ни с хляб.

СИВАКА: Хващат ни с ласо.

СРЕБРИСТАТА: Стана още по-лошо.

ЧИЛЕСТИЯ: Принудени сме да спасяваме кожата, по дяволите.

СИГЛАВИЯ: Излиза, че историята на табуна е непрекъснатата борба.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: С природните бедствия. С хората.

ВРАНИЯ: Глад, страх от преследване и борба за оцеляване.

СРЕБРИСТАТА: Скоро ни предстои нова среща с хората. Ако не бъдем готови, ще ни изненадат.

СИВАКА: Какво смяташ да правим?

СРЕБРИСТАТА: Непрекъснато ще сменяме местообитанието. Планината е голяма.

ВРАНИЯ: Кога тръгваме?

СРЕБРИСТАТА: Утре.

ВРАНИЯ: Трябва да сме нащрек.

СРЕБРИСТАТА: Кой ще остане буден?

КУЛЕСТИЯ: На мене не ми се спи.

СРЕБРИСТАТА: Изкачи се горе, да смениш Чакалестия.

КУЛЕСТИЯ: Отивам.

СИВАКА: Май стана късно.

СРЕБРИСТАТА: Хайде. Време е да спим.

(Всеки си избира място за спане)

СИВАКА: Права ли ще останеш?

СРЕБРИСТАТА: Откакто съм жребна, предпочитам да лежа.

СИВАКА: Опри си гърба в моя.

СРЕБРИСТАТА: Виж звездите.

СИВАКА: Ниско са.

СРЕБРИСТАТА: И са големи.

СИВАКА: Нощта е ясна.

СРЕБРИСТАТА: Времето ще е хубаво.

СРЕБРИСТАТА: Чуваш ли шумове откъм табуна?

СИВАКА: Почти всички спят.

СРЕБРИСТАТА: Врания и Чилестия похъркват.

СИВАКА: Тънконогата и Белочелата са неспокойни.

СРЕБРИСТАТА: Разгонени са.

СИВАКА: Като че ли долавям младенческите, цветни вълнения на Сиглавия и Острогривестия.

СРЕБРИСТАТА: Похризват на сън.

СИВАКА: Само Клепоухата не спи.

СРЕБРИСТАТА: Да не я тревожи нещо?

СИВАКА: Утре ще видим. А сега да спим.

СРЕБРИСТАТА: Да спим.

(Затъмнение)

СРЕБРИСТАТА: Хайде, лентъовци, стига сте се излежавали.

СИВАКА: Слънцето огря поляната пред летовището.

ВРАНИЯ: Време е за сутрешното разкършване.

БЕЛОНОГАТА: Гледай Чилестия как извива гръбнак и шия.

СКОКЛИВАТА: Ох, ще се прекърши. (Смее се)

ПЕТНИСТАТА: Врания изпъва задните си крака като лъкове.

СКОКЛИВАТА: Пази се стрелата му да не те пониже! (Смее се)

БУЙНАТА: Харесва ми как Чакалестия се пощипва и почесва. Ще му кажа да ми почисти кожата.

СРЕБРИСТАТА: (Към Клепоухата) Цялата си полепнала в сламки и боклуци. Що не се изтръскаш.

КЛЕПОУХАТА: Първо ще се понапека.

СРЕБРИСТАТА: Слънцето лекува. Рани, набивки по краката и гърдите. Възпаления.

СИВАКА: Сутрешното облекчаване е много полезно.

СИГЛАВИЯ: Тревата е сочна и хубава.

СИВАКА: На тази височина не прегаря през лятото.

ЧИЛЕСТИЯ: Денят ще е хубав днес.

СРЕБРИСТАТА: Да вървим на паша.

ВРАНИЯ: А преследвачите?

СРЕБРИСТАТА: Оставаме.

СИВАКА: Не може непрекъснато да препускаме.

СКОКЛИВАТА: И аз това викам.

ВРАНИЯ: (Ухапва я)

СКОКЛИВАТА: Нещо да ти правя на тебе?

ВРАНИЯ: Правиш ми. Вятър на опашката.

АЛЕСТАТА: Получи си го.

ВРАНИЯ: (Свива уши към нея)

СИВАКА: Врания има право. По-добре да сме нашрек.

СРЕБРИСТАТА: Ще пратя Чакалестия горе. Да смени Кулестия.
Къде е Чакалестия?

СИВАКА: От известно време не го виждам.

БЕЛОНОГАТА: Може да е в гората.

ПЕТНИСТАТА: Търси нещо по-така за ядене.

СИВАКА: Ще се върне.

ТЪНКОНОГАТА: Нещо постоянно ме хапе.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Направо ме подлудява.

СИГЛАВИЯ: Какво е това, дето ми се завира в очите?

БУЙНАТА: Напаст.

СКОКЛИВАТА: Нещо ме облита. Жили навсякъде.

ВРАНИЯ: Конски мухи.

ТЪНКОНОГАТА: Как спокойно го казваш.

БУЙНАТА: Теб не те ли хапят?

ВРАНИЯ: Познават ме. Не ме закачат.

СИГЛАВИЯ: Шегуваш се.

БЕЛОЧЕЛАТА: Вижте Скокливата.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Как се разкача само.

СИГЛАВИЯ: Сякаш пощръкля.

БЕЛОЧЕЛАТА: А нищо й нямаше.

ВРАНИЯ: Конската муха я нападна.

СКОКЛИВАТА: Изяде ме.

ВРАНИЯ: Трябва да умеете да се пазите.

ТЪНКОНОГАТА: Кажете как.

БЕЛОЧЕЛАТА: Кажете как.

ЧИЛЕСТИЯ: Стига сте хленчили, по дяволите.

БЕЛОЧЕЛАТА: Какво значи “по дяволите”?

ЧИЛЕСТИЯ: Откъде да знам, по дяволите. Конярят казваше така.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Не мога да стоя и да чакам жив да ме изядат.

ВРАНИЯ: (Важничи) Виждате ли оная пеперуда?

ТЪНКОНОГАТА: Коя пеперуда?

СИГЛАВИЯ: Пеперудите не хапят.

БЕЛОЧЕЛАТА: Дето пъстрее в напечения въздух?

СКОКЛИВАТА: Какво общо има някаква си пеперуда?

ВРАНИЯ: Това е кадифянката. Обича горещината. А сенколюбивото насекомо се отдръпва навътре в гората. От птиците можеш да мернеш саждивото перо на хайдушката гарга. И пъстрият, креслив осояд. Наострете слух откъм сенчестата букова гора. Чувате ли?

СИГЛАВИЯ: Звуци всякакви.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Шумолене.

БЕЛОЧЕЛАТА: Птици.

ВРАНИЯ: Тъкмо птиците имам на ум. През целия ден се чува истеричавото кикотене на белочелата сврака.

СКОКЛИВАТА: Ти остави птиците. Те не хапят.

ВРАНИЯ: Казвам ви, за да ги различавате. Понякога птиците откриват опасността преди нас. И ни предупреждават. А колкото до хищното двукрило, конското наказание, в тия дни сякаш освирепява. Разперва твърдите си криле и с кръвожадно бръждене облита табуна. Жилото е като шило. Безпогрешно намира слабините. Забива острия си хобот и нищо не може да я прогони. Ни трептежа на кожата, ни ударът с копито, мушенето с муцуна или шибането с опашка. Най-уязвимите места са тези, до които не стигат нито пиргите, нито крайниците или главата. А тя добре знае кои са.

СИГЛАВИЯ: Цяло наказание.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: И какво, няма ли отгърване?

СИВАКА: Дори трудно се давят.

ВРАНИЯ Най-големият враг за кучето е бълхата. А за коня - конската муха.

СКОКЛИВАТА: Хм, досадно...

ВРАНИЯ: Калните бани помагат. После къпане на водопада. И край.

СРЕБРИСТАТА: Ще дойде ред и за това. Тревожа се за Чакалестия.

СИВАКА: Отлъчи се.

ВРАНИЯ: От сутринта го няма.

КЛЕПОУХАТА: Влезе в гората.

СРЕБРИСТАТА: Май чувам нещо.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Вятърът.

ВРАНИЯ: Стъпки.

КЛЕПОУХАТА: Копита.

СКОКЛИВАТА: Сигурно е Чакалестия.

СИГЛАВИЯ: Препуска насам.

СИВАКА: Тихо.

СРЕБРИСТАТА: Хрижи.

ВРАНИЯ: Уплашен е.

СИВАКА: Преследват го.

СРЕБРИСТАТА: Опасност! Бързо в кръг!

СИВАКА: Главите навътре.

СРЕБРИСТАТА: Опрете телата.

ВРАНИЯ: Ето го.

СИВАКА: Препуска с всички сила.

СРЕБРИСТАТА: Пуснете го в кръга.

СИВАКА: След него тича животно.

ВРАНИЯ: Голямо животно.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Неприятел!

СРЕБРИСТАТА: Мечка!

ЧАКАЛЕСТИЯ: Ра-ра-разярена е.

СИВАКА: Изправи се.

ВРАНИЯ: Реве.

ЧАКАЛЕСТИЯ: Ще... ще... нападне!

СРЕБРИСТАТА: Готовност за отбрана!

СИВАКА: Със задни копита!

СРЕБРИСТАТА: Хвърли!

ВРАНИЯ: Разколеба се.

СИГЛАВИЯ: Много е сърдита.

СРЕБРИСТАТА: Не разваляй защитния кръг.

СИВАКА: Отдалечава се.

ВРАНИЯ: Ще се върне.

СИВАКА: Няма. Беше ядосана. Изглежда й мина.

СРЕБРИСТАТА: (Към Чакалестия) Ела тук.

ЧАКАЛЕСТИЯ: (Пристъпва)

СРЕБРИСТАТА: (Обдушва го) Много сладко миришеш.

(Наобикалят го)

СКОКЛИВАТА: Изпотен е.

СИВАКА: Друго е.

ПЕТНИСТАТА: Дето се е почесвал, има мокри петна.

СКОКЛИВАТА: Лепкави.

ТЪНКОНОГАТА: Сладки.

СКОКЛИВАТА: Да го оближем.

ЧАКАЛЕСТИЯ: (Стои мирно)

БУЙНАТА: Гледай го как лъсна.

СКОКЛИВАТА: Като къпан.

СИВАКА: Хайде стига. Нищо няма да остане от него.

СРЕБРИСТАТА: Е, ще кажеш ли къде беше?

ЧАКАЛЕСТИЯ: Към долината. Долових с ноздри тънък, сладникав мирис. Едва-едва се просмукваше през горските ухания. Беше примамливо апетитен.

СКОКЛИВАТА: И не устоя.

ЧАКАЛЕСТИЯ: Тръгнах по струйката миризма. До голямо дърво открих мокро, лепкаво петно. Близнах. Примляснах.

ВРАНИЯ: Мед. Открил си мед.

ЧАКАЛЕСТИЯ: Вдигнах глава. Видях хралупата, от която беше изтекъл.

СИВАКА: Кошериче на диви пчели. Те са опасни.

ЧАКАЛЕСТИЯ: Бяха кротки.

ВРАНИЯ: Спели са.

ЧАКАЛЕСТИЯ: Изблизах всичко. После налетях на друго мокро и лепкаво петно.

ВРАНИЯ: Късмет. Попаднал си на пчелин.

СКОКЛИВАТА: Що не ми се случи на мене...

ЧАКАЛЕСТИЯ: Бях се оплескал целия - от главата до опашката.

Изведнъж над мен - ръмжене. Не сварих да вдигна глава. Изпращя клон.

В краката ми тупна тежко, рунтаво кълбо. С настръхнала козина.

Страхотен рев разцепи гората...

БЕЛОЧЕЛАТА: Мечката... За пръв път виждам мечка.

СКОКЛИВАТА: По-добре да е за последен.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Имаш късмет. Бързо намери пътя към табуна.

СРЕБРИСТАТА: Хайде, страшното мина.

ЧАКАЛЕСТИЯ: Утре ще бъда по-предпазлив.

СРЕБРИСТАТА: Не си струва. Утре може изобщо да не се върнеш при нас.

СКОКЛИВАТА: Пък ще ти дойде и много. Ще вземеш да свикнеш на сладко...

ВРАНИЯ: И все някой ден я мечката, я пчелите...

ПЕТНИСТАТА: При нас поне си защитен.

ЧАКАЛЕСТИЯ: Така е.

СРЕБРИСТАТА: Знаеш ли, Клепоухата не дойде в кръга.

СИВАКА: Нещо накуцва.

СРЕБРИСТАТА: А е най-издръжливия бегач на табуна.

ВРАНИЯ: Иначе няма вид на болна.

СКОКЛИВАТА: Винаги е изглеждала мудна. Дори туткава.

ВРАНИЯ: Кротка е.

АЛЕСТАТА: За разлика от Скокливата.

СКОКЛИВАТА: Теб какво те засяга.

СРЕБРИСТАТА: Нещо не ми харесва.

СИВАКА: Стои често на едно място. Дълго и неподвижно. От време навреме маха с глава.

АЛЕСТАТА: Брани се от мухите.

СКОКЛИВАТА: Що, ти не махаш ли?

ВРАНИЯ: И аз махам. Ако не с глава, с опашка.

СРЕБРИСТАТА: Друго е...

АЛЕСТАТА: Тя е раванлия.

СКОКЛИВАТА: Още малко и ще кажеш, че това има нещо общо с пепелявожълтия й цвят, светлата опашка и грива.

АЛЕСТАТА: Не, но има голяма глава и дълга шия. И като тича, се клатушка.

СКОКЛИВАТА: Щото е раванлия.

СРЕБРИСТАТА: Това не ѝ пречи да бъде винаги първа в по-дългите преходи.

ВРАНИЯ: Има настилна стъпка и леко копито.

СРЕБРИСТАТА: Стига сте клюкарствали. Тя страда. (Отива при Клепоухата) Я дай да те видя.

КЛЕПОУХАТА: Нещо с краката...

СРЕБРИСТАТА: Копитният рог е трошлив. Наследила си го. Или е от недохранване. Имаш много наранявания.

КЛЕПОУХАТА: От каменистия терен.

СРЕБРИСТАТА: Предното копито е пукнато. Никой не може да ти помогне.

КЛЕПОУХАТА: Има неща, които нямат нужда от обяснение.

СРЕБРИСТАТА: И досега да не се обадиш...

КЛЕПОУХАТА: Всичко е ясно. Ти го разбра. От един поглед.

СРЕБРИСТАТА: Ама ти, какво?

КЛЕПОУХАТА: Аз нищо.

СРЕБРИСТАТА: Решила си нещо.

КЛЕПОУХАТА: Днес не можах да се вдигна. Чувствам как предната лява част на гърдите ми окаменява.

СРЕБРИСТАТА: Виждам отраженията в очите ти. Те не са от отвъдния, а от този, от нашия свят.

КЛЕПОУХАТА: Знаеш. Отивам си.

СРЕБРИСТАТА: Рано или късно всички си отиваме.

КЛЕПОУХАТА: Нямам дългове - към табуна, към света на хората. Към себе си. Нищо не ме задържа.

СРЕБРИСТАТА: Затова дойдох.

КЛЕПОУХАТА: Да си вземеш сбогом, нали.

СРЕБРИСТАТА: Да бъда с тебе.

КЛЕПОУХАТА: Ние умираме сами.

СРЕБРИСТАТА: Да поговорим. Ще ти олекне.

КЛЕПОУХАТА: Мякват ми се образи на хора.

СРЕБРИСТАТА: Сред тях си живяла...

КЛЕПОУХАТА: Човекът за мен винаги е бил с отчетливи белези. И

миризми.

СРЕБРИСТАТА: Човекът за нас е глас, миризма или излъчване.

КЛЕПОУХАТА: И очи. Има хора с добри очи.

СРЕБРИСТАТА: Ти имаш добри очи.

КЛЕПОУХАТА: Не бива да губим доверието на хората. Сред тях има достойни за приятелство. За преданост.

СРЕБРИСТАТА: Има.

КЛЕПОУХАТА: Те са като нас. Способни са на любов. Какво е свободата без любов?

СРЕБРИСТАТА: Може ли денят без светлина?

КЛЕПОУХАТА: Никога не съм искала много от живота. Малко любов. И добрина. Това ми стига. Свикнала съм да се подчинявам. На всеки, който пожелае. Мъж или жена. Дете. Или дори кучето на стопанина.

СРЕБРИСТАТА: Не всеки се ражда такъв. Затова сме различни.

КЛЕПОУХАТА: Подчинението не е примирение. Обичаш ли някого, способен си на всичко за него.

СРЕБРИСТАТА: Ти обичаш всички. Затова страдаш много.

КЛЕПОУХАТА: Нали не е от глупост?

СРЕБРИСТАТА: Просто си такава. И това ти подхожда.

(Чува се цвилене)

КЛЕПОУХАТА: Върви. Викат те за водопой.

СРЕБРИСТАТА: Оставам с тебе.

КЛЕПОУХАТА: Знаеш, че не можеш да останеш.

СРЕБРИСТАТА: Ти наистина ли?

КЛЕПОУХАТА: Хайде, върви.

СРЕБРИСТАТА: Ще бъда с теб. (Отдалечава се заедно с табуна)

КЛЕПОУХАТА: (Остава сама) Знам какво искам. Вече знам. Сега трябва да напрегна сили. Ето че се изправих. Каква е тази светкавица в главата? Разлюля ме. Разцепи ми черепа по дължина. В мрак съм. Къде съм? Взе да изсветлява. Болката отзвъня. Сега да опитам няколко стъпки. Светкавица. Мрак. Болка. Светкавица. Мрак. Болка... Ту изплувам, ту потъвам в лепкава, зловеща тъмнина. И се нося над земята. Нещо ме издига. Стъпвам в празното. Без да се страхувам от пропадане. Напред. Все по-напред. Далече. Да следвам стремежа си. Да бъда сама. Да умра сама. Очите ми... Очите ми потъват. Изгубвам се. Виждам

образи. Случки. Сякаш някой командва очите ми. Мрак. Светлина. Ето първото запрягане. Дърпам се от студения допир на желязото в устата ми. Изправям се на задни крака. Господарят увисва на поводите. После бой. Яростно ме налага в ганашите. И в ноздрите. До кръв. Накрая все пак слага желязото. Дълго го дъвча с мекото на венците. Не смея да го изплюя. Страхът от наказанието. Страхът от боя. Бях само на година... Мрак. Светлина. Каруцата, натоварена с пясък, е тежка. Раменете ми са изранени от твърдата амуниция. Болят ме. Господарят е друг. По гърба ми плющи камшик. Опитвам да изтегля каруцата. Тежестта ме дърпа назад. Не мога да мръдна. Отстрани стои малкият брат на господаря. Още момче. Моли се да се напегна. Напрягам се. Много коли пясък бях извозила тоя ден. Умората надделяваше. Тогава големият брат взема лопатата. Изкрещява диво. Замахва. Стоварва я с все сила. В главата ми. Нещо казва “хряс!”. Изохквам жално. Падам на колене. Пред страха от друг удар бързо се съвземам. Напрягам сили. Душата ми пърха. Ще излети през силно разширените ноздри. Напъвам още малко... Каруцата помръдва! Отначало едва-едва. Сетне изведнъж я дръпвам. Сякаш не аз, някаква сила я оттласна напред. С крайчеца на погледа мярвам момчето. В очите му има сълзи. И толкова много състрадание, че ми стига за всичко... И сега плача. Соленият, тръпчив вкус на сълзите се процежда през носа и устата. Кара ме да пръхтя. Да тръскам глава. Но ми става по-леко. Вече зная, няма да прекъсна своя път... През проблясъците светлина виждам планината. Там, където слънцето залязва... Вече не влача копито. Болният крак оставя само ровната рязка, като че придрасква пръста. Напред, към залеза... Мрак, светлина. На гърба ми има седло. В него стои момчето, вече юноша. Препускаме. Около нас крещат хора. Това ме възбужда. Препускам още по-бързо. От вдървените, изстинали пети на момчето, впити в мене, усещам неговото напрежение. Разбирам, че е важно да победим. Опашката на черния жребец отпред натежава. Време е да атакувам. Зная, че ще победя. Ще го направя. Не за себе си. А за момчето. То така горещо желае победата. Не, и аз я искам. Усещането за свобода е тъй силно... Люшкането на равана беше изчезнало. Изравняваме се. Плавно и сигурно гърдите ми излизат пред черните, лъснали от пот гърди на жребеца. Изпреварвам го. С половин дължина. С цяла дължина. Все още усещам горещия му дъх. Имам сили за още. Момчето е олекнало. От щастие. Малко по-

късно виждам очите му. Смят се. Всичко е радостно. И някак светло, светло. И победата е светла...

Излязох на широка поляна. Дали не мога да потичам? За последен път. На моя раван. Болният крак постепенно претръпва. Ще направя това, което иска природата ми - да умра сама. Далече от табуна. Да издъхна в бяг. Вече не изпитвам болка. Чувствам само удоволствието от летежа. Бих искала непрекъснато да препускам. Да няма край този летеж. Гората отсреща прегражда полета ми. Пътеката. Ще следвам пътеката. Към върха. Там, между дърветата... Какво е това? Опънато въже! Преряза ме...

(Премята се. Пада тежко и безжизнено.

Изад дърветата излиза човек. Облечен е с мушама, с качулка на главата. Лицето му не се вижда. Сръчно навива въжето на ръката си. Приближава и подритва тялото на коня. Смее се доволно.)

СИВАКА: Хляб.

ВРАНИЯ: Има хляб на пътеката.

БЕЛОЧЕЛАТА: Хубаво ухае.

ТЪНКОНОГАТА: Сладко, подмамващо.

БЕЛОНОГАТА: Мирише на къща. На дом.

АЛЕСТАТА: На нива.

ВРАНИЯ: Мирише на хора.

ПЕТНИСТАТА: На опасност.

СИГЛАВИЯ: Кой може да е хвърлил хляба?

ПЕТНИСТАТА: Някой, който не ни мисли доброто.

СКОКЛИВАТА: Защо смяташ така?

ПЕТНИСТАТА: Подушвам опасност. Цялата настръгнах.

ВРАНИЯ: Това никак не е случайно.

СИВАКА: Не докосвайте хляба.

СРЕБРИСТАТА: Някой дебне наоколо.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Струва ми се спокойно.

БУЙНАТА: И каква е заплахата?

ВРАНИЯ: Хлябът е оставен нарочно на пътеката.

СРЕБРИСТАТА: Вървим по посока на вятъра. Трудно се улавя миризма пред нас.

СИВАКА: Това е стръв.

ВРАНИЯ: Примамка е.

СИВАКА: Капан.
ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Нещо изсъска.
СКОКЛИВАТА: Змия?
СРЕБРИСТАТА: Въже е. Ласо.
ПЕТНИСТАТА: Подлъгаха ни.
ВРАНИЯ: Хората. Те са тук. Чувам ги.
СРЕБРИСТАТА: Хванаха Петнистата.
АЛЕСТАТА: Хванаха Петнистата!
БУЙНАТА: Петнистата?
СКОКЛИВАТА: Как така?
СИВАКА: Да бягаме.
СРЕБРИСТАТА: Пръснете се!
СРЕБРИСТАТА: (Изцвилва късо, тревожно) Бягайте!
СИВАКА: Далеч от тук.
СКОКЛИВАТА: Аз не разбрах какво стана.
ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Защо се държи така заплашително?
СИГЛАВИЯ: Много е възбудена.
БЕЛОЧЕЛАТА: Даже ме ухапа.
ВРАНИЯ: Тя знае какво прави.
СРЕБРИСТАТА: Препускайте!
(Избягват)
СРЕБРИСТАТА: Всички ли са тук?
СИВАКА: Петнистата.
ВРАНИЯ: Хвърлиха въже.
АЛЕСТАТА: Можеше да стрелят.
ЧИЛЕСТИЯ: Май отървахме кожата.
СРЕБРИСТАТА: Как не избягнахме тази среща.
ВРАНИЯ: Напоследък беше спокойно.
СИВАКА: Можеше да е по-лошо.
СИГЛАВИЯ: Няма ли да помогнем на Петнистата?
ВРАНИЯ: Хич и не помисляй.
СИВАКА: Имат пушки.
СКОКЛИВАТА: Ама че суматоха. Къде е Петнистата?
ВРАНИЯ: Клепоухата също я няма.
СРЕБРИСТАТА: Тя си отиде от нас. Завинаги.
СИВАКА: Беше болна.

СРЕБРИСТАТА: Искаше да си отиде.

ВРАНИЯ: Имам лошо предчувствие.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Хората ли?

СРЕБРИСТАТА: Хората.

АЛЕСТАТА: Нали хванаха... Може да се откажат.

ЧАКАЛЕСТИЯ: Да се откажат тъй лесно?

ЧИЛЕСТИЯ: Вярваш ли?

СРЕБРИСТАТА: Може и да ни оставят на мира. Сигурно ще ни оставят.

ВРАНИЯ: Поне за известно време.

СИГЛАВИЯ: Защо ни преследват?

СКОКЛИВАТА: Какво искат от нас?

БЕЛОЧЕЛАТА: Нали вие сте живели с тях?

ТЪНКОНОГАТА: Толкова ли са... жестоки?

ВРАНИЯ: Хващат ни...

ЧИЛЕСТИЯ: Одомашняват ни наново. По дяволите!

АЛЕСТАТА: Продават ни.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Ама и убиват!

ВРАНИЯ: За храна... Използват кожата... За...

АЛЕСТАТА: Вие не знаете какво е впряг.

ВРАНИЯ: Нито какво е юзда.

ЧИЛЕСТИЯ: Ами камшик? По дяволите!

ЧАКАЛЕСТИЯ: А букаи?

КУЛЕСТИЯ: Не знаете какво е да имаш капаци на очите.

ВРАНИЯ: Хамутът да те стяга.

АЛЕСТАТА: Не знаете какво е бой.

ЧИЛЕСТИЯ: Веднъж ме хванаха. С въже. Държаха ме три седмици на тъмно. Без вода и храна. После бой. Всеки ден. С камшика. До пълно изтощаване. Докато не паднах в краката на човека. Бях кожа и кости. Започна да ми отпуска малки дажби храна и вода. Колкото да не изпружа копита. И пак бой. Станах по-кротък от буболечка. След месец ме подкова. Храни ме, докато зараснат раните. Малко позагладих косъма. И хайде. На животинския пазар.

ВРАНИЯ: Човекът не може да си обясни едно: как така уж ни храни, уж се грижи за нас, слугува ни, гледа ни, а ние бягаме от него. Ето това не може да проумее човекът.

ЧИЛЕСТИЯ: Защото ни смята за добитък.

СИВАКА: Има и добри. Те са приятели.

ЧАКАЛЕСТИЯ: Най-доброто, което съм видял от човека, е оборът и яслата.

СРЕБРИСТАТА: Сивака е прав. Има добри стопани.

СИВАКА: Такива бяха моите. Приятно е да се грижат за теб. Да ти угаждат.

БЕЛОНОГАТА: Да те чешат. Да те милват.

СИВАКА: Да те потупват гальовно по шията или хълбока.

БУЙНАТА: Да докосваш кожата на човека.

ЧАКАЛЕСТИЯ: Да я близнеш.

СРЕБРИСТАТА: Толкова е нежна.

БУЙНАТА: Има вкус на мляко.

СИВАКА: Да отъркаш глава в рамото му.

ЧАКАЛЕСТИЯ: Или да получаваш дребни лакомства.

СИВАКА: Ябълка.

ЧАКАЛЕСТИЯ: Захарче.

БЕЛОНОГАТА: Или пъпеш.

СКОКЛИВАТА: Какво е това захарче?

ЧАКАЛЕСТИЯ: Сладко е.

СИВАКА: Има вкус на планина.

ЧАКАЛЕСТИЯ: На див мед...

СИГЛАВИЯ: Разбирам...

СРЕБРИСТАТА: Не съм срещала друго същество, способно на такава любов...

АЛЕСТАТА: И на такава жестокост.

ВРАНИЯ: В табуна на хората властта и парите определят мястото на всеки. С богатство и власт човекът подчинява себеподобните. За пълна ясла е готов не само да се подчини, а да продаде и душата си.

КУЛЕСТИЯ: С радост се оставя да го вържат за яслата.

ЧИЛЕСТИЯ: Дори сам се привързва. И гледа по никой начин да не се отвърже.

АЛЕСТАТА: Ние бягаме от оборите. А човекът строи обори. И живее в тях.

ВРАНИЯ: Свободата измъчва човека. Той предпочита несвободата.

СИВАКА: Ние също живеем заедно. Но можем да живеем и сами.

Или по двойки.

СРЕБРИСТАТА: Някой иска ли да живее сам в планината?

СИГЛАВИЯ: Табунът ни дава сигурност.

АЛЕСТАТА: По-лесно оцеляваме.

БУЙНАТА: Помагаме си.

ЧИЛЕСТИЯ: Защиатаваме се.

КУЛЕСТИЯ: Борим се заедно срещу бедствията.

БЕЛОНОГАТА: И опасностите.

ВРАНИЯ: Ето това е. А човекът гледа да ни подчини. Той измисля закони и правила, за да подчинява.

СРЕБРИСТАТА: Пречи ли на някого от вас подчинението, законът на табуна?

ЧИЛЕСТИЯ: Всеки си знае мястото.

АЛЕСТАТА: По-добрият, по-силният, по-умният е по-напред.

СРЕБРИСТАТА: Подчинението при нас е доверие. А то не се печели със сила и страх.

ВРАНИЯ: Със сила и страх се налага човекът.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: С какво той е по-добър от нас?

ТЪНКОНОГАТА: Защо ни преследва и подчинява?

БЕЛОЧЕЛАТА: Защо убива?

СИГЛАВИЯ: Защо смята, че нямаме право на свобода?

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: И свободата изобщо право ли е?

СИГЛАВИЯ: Защо трябва да служим на човека?

ВРАНИЯ: (Към Сребрилата) Нека тя да каже. А не да мълчи.

АЛЕСТАТА: Така й изнася.

СКОКЛИВАТА: Отдавна искам да питам... Какво ще рече стопанин?

ВРАНИЯ: Стопанинът е господар.

СИВАКА: Грижи се за тебе.

КУЛЕСТИЯ: Ти си негова собственост.

ЧИЛЕСТИЯ: Той те притежава.

ВРАНИЯ: Що за собственост е това? Може ли да бъде твоя планината? Въздухът? Земята, тревата, водата... Всичко, което е дадено, е дадено на всички. Може ли свободата да бъде собственост?

ЧИЛЕСТИЯ: И най-добрият стопанин не може да замени свободата.

СИВАКА: Свободата е по-сладка, когато я споделяш с някого.

ВРАНИЯ: Но не под заплахата на камшика! А от своята си вътрешна

потреба.

АЛЕСТАТА: Да забравиш капаците на очите и вкуса на желязото в устата...

ЧИЛЕСТИЯ: Да зараснат раните от амуницията и товарния самар...

КУЛЕСТИЯ: Да отхвърлиш покорството и страха.

ЧИЛЕСТИЯ: Унижението от подчинението.

ВРАНИЯ: От това някой да властва над тебе.

КУЛЕСТИЯ: Да ти казва кога да се храниш, кога да спиш.

АЛЕСТАТА: Кога да се заплождаш.

ЧИЛЕСТИЯ: Да работиш или да почиваш.

БЕЛОНОГАТА: Ако ви слуша човек, кой знае какво ще помисли за себе си.

АЛЕСТАТА: Какво?

БЕЛОНОГАТА: Че е най-големият враг на коня.

СИВАКА: А то не е така.

АЛЕСАТА: Кое не е така?

ЧИЛЕСТИЯ: Какво, да не би да е най-големия приятел?

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Може и да е.

ВРАНИЯ: Ами ти бе...

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Какво аз.

АЛЕСТАТА: Ти какво се обаждаш!

СКОКЛИВАТА: И к'во толкоз?

КУЛЕСТИЯ: Ти пък какво разбираш.

ЧИЛЕСТИЯ: А бе я иди се хвърли от скалата!

АЛЕСТАТА: Що не вземеш да се махнеш и да не се връщаш никога!

КУЛЕСТИЯ: Ти си нямаш понятие от хората.

СИГЛАВИЯ: Ами ти като имаш да не си...

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Що се правиш на дръж ми опашката?

БУЙНАТА: Ти си дръж ми опашката!

ВРАНИЯ: По-добре млъквай!

СИВАКА: Ти що не млъкнеш?

ВРАНИЯ: А бе що не си...

ЧИЛЕСТИЯ: По дяволите!

СРЕБРИСТАТА: Стига! Май нещо ви стана! Превъртяхте ли? Едни мислят така, други иначе. Лошо няма. Проблемът е да решим какво ще правим оттук нататък. Как ще живеем занапред. Нямам нищо против

хората. Признавам, колебая се чия страна да взема. Но това, че ни преследват, задейства инстинкта ми за самозащита. Така че ако искаме да бъдем свободни, трябва да бягаме.

ВРАНИЯ: Точно така. Искаме да живеем без стопани. Без ясла и обор.

СКОКЛИВАТА: Отдавна искам да питам... Това ли е свободата?

СРЕБРИСТАТА: Добър въпрос. Какво е за теб свободата?

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Зелено.

БЕЛОЧЕЛАТА: Сочна трева.

БУЙНАТА: Бистра вода.

ТЪНКОНОГАТА: Лято.

ЧИЛЕСТИЯ: Да си жив, по дяволите.

КУЛЕСТИЯ: Да си силен.

БЕЛОНОГАТА: Да даваш живот. Да раждаш.

СИВАКА: Да обичаш. Да те обичат.

СРЕБРИСТАТА: Свободата е любов. Да живееш в хармония със себе си и другите. С планината.

ВРАНИЯ: Човекът не обича другите. Не обича и себе си. Не се уважава. Конете не са просто друга порода хора. Те са по-добрата порода! Далеч от хората. Това е спасението ни.

ЧИЛЕСТИЯ: Те не са си отишли.

АЛЕСТАТА: Скоро пак ще се върнат.

СРЕБРИСТАТА: Ще намерим ново местообитание. Планината е голяма. (Присвива се от болка) За съжаление ще трябва да изчакаме.

СИВАКА: Какво има?

СРЕБРИСТАТА: Ще се жребя.

СИВАКА: Сега ли?

СРЕБРИСТАТА: Имам позивни.

СИВАКА: Отдръпнете се. Оставете ни сами. Хайде.

(Другите се отдалечават)

СРЕБРИСТАТА: (Цвили)

СИВАКА:(Обикаля около нея)

(Тъмнина)

(Светлина)

СИВАКА: Каква хубава сутрин.

СРЕБРИСТАТА: Денят е изпълнен с кратка тишина.

СИВАКА: Слънцето сякаш е по-топло.

СРЕБРИСТАТА: И тревата по-сочна.

СИВАКА: Малкото е непредпазливо. Много досажда на другите. Ще отнесе някоя захапка.

СРЕБРИСТАТА: Играе си. Няма страшно. Те го обичат.

СИВАКА: Колко бързо расте.

СРЕБРИСТАТА: Не спира на едно място. По цял ден скача.

СИВАКА: Много игриви бели ботушки е надянало на задните нозе.

СРЕБРИСТАТА: Не си е сменило пуховата козина още. Това ще стане напролет. Тогава този цвят на кестен ще си отиде.

СИВАКА: Ще бъде нежно младоче. По-бяло от теб.

СРЕБРИСТАТА: Ей, лудетино, ела тук. Стига си скачал. Не огладня ли?

КОНЧЕТО :(Отива при нея. Бозае. Тя го ближе)

СИВАКА: (Радва му се) Нека другите си отдъхнат малко от тебе, немирнико.

СРЕБРИСТАТА: Те и без това мързелуват. Сутрешната паша беше добра.

СИВАКА: Виж ги как се препичат на мекото есенно слънце.

СРЕБРИСТАТА: Изглеждат здрави, добре охранени.

СИВАКА: Стегнати. Тръпнат от сила.

СРЕБРИСТАТА: Добре, че не сме имали прекеждия.

СИВАКА: Вече месец, откакто хванаха Клепоухата и Петнистата...

СРЕБРИСТАТА: Тихо, май чувам нещо...

СИВАКА: Няма никой.

СРЕБРИСТАТА: Понякога ми се струва, че долавям далечни, неясни звуци. Човешка гълчава, машини...

СИВАКА: Не те ли мами натам?

СРЕБРИСТАТА: Не знам. То се събира в едно единствено усещане. За опасност.

СИВАКА: Хората няма да си отидат никога.

СРЕБРИСТАТА: Тогава ние ще си отидем. Време е да напускаме тая долина.

СИВАКА: Ами малкото?

СРЕБРИСТАТА: Тъкмо ще се приучи да издържа на по-големи преходи. Тръгваме още днес.

СИВАКА: Да вървим тогава.

СРЕБРИСТАТА: Подбирай табуна. Ще прехвърлим хребета на запад.

(Цвили. Табунът се събира.

Тръгват. Стигат водопад)

СРЕБРИСТАТА: Мястото е опасно.

СИВАКА: Минавайте по един.

ВРАНИЯ: Запасявайте се с вода.

СИВАКА: Внимавайте. Хлъзгаво е.

СРЕБРИСТАТА: Не бързайте. Но и не се туткайте.

СИВАКА: Аз съм последен.

СРЕБРИСТАТА: (Изведнъж свива уши, вирва глава и опашка, късо изцвилва) Опасност! Назад! (Изад скалата пред нея се мярва силует. Тя побутва кончето) Тичай при Сивака! (Настава паника) Не се скупчвайте! Пътеката е тясна! Препускайте обратно!

СИВАКА: Кончето е с мен.

СРЕБРИСТАТА: По-бързо! Аз ще вардя отзад.

СИВАКА: Ако чуеш гърмежи бягай. Настигни ни. Не оставай сама.

СРЕБРИСТАТА: (Обръща се) Не те виждам, но знам че си там.

Чувам те. Чувам дишането ти. Разпознавам миризмата ти. Няма да се дам. Готова съм на всичко. Какво е това свистене? Главата. Трябва да пазя главата. Нещо обхвана шията ми... Въже!

ЧОВЕКЪТ: (Чува се. Не се вижда) Хоу! Хоу!

СРЕБРИСТАТА: Назад... Не ми спори. Да сменя посоката.

ЧОВЕКЪТ: Тпрррруууу!

СРЕБРИСТАТА: Само табунът да се измъкне... (Тропот на препускащи коне. Появява се табунът. Чува се изстрел)

СИВАКА: (Потръпва, като ударен с камшик) Улучи ме. Не се отделяй от табуна... (Забива глава, премята се)

КОНЧЕТО: (Цвили уплашено. Прави завой и се втурва обратно)

СИГЛАВИЯ: Към летовището!

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Там ще се скрием...

(Изстрел от другата страна. Пада Сиглавия. Още два изстрела. Падат Врания и Алестата. Отново изстрели. Падат Чилестия, Кулестия)

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Разпръснете се!

ЧАКАЛЕСТИЯ: Не се паникьосвайте.

БЕЛОНОГАТА: Препускайте обратно.

ТЪНКОНОГАТА: Към потока.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Там е Сребристата...

СРЕБРИСТАТА: (Дърпа се на въжето. Вижда се силует на човек, който малко по малко обира ласото. Отзад се чува цвилене) Кончето! Ти се върна? Чух изстрелите. Бягай! Той иска мен. Има пушка. Ще те убие. Ето, прицелва се. Трябва да отпусна въжето. Един полукръг. Сега да дръпна силно. (Изтрещява изстрел)

ЧОВЕКЪТ: (Стене. Псува)

СРЕБРИСТАТА: Изпусна въжето. Сега е моментът. Конят, когато е уплашен, се обръща с очи към опасността. (Изправя се на задните си крака. Освирепяла, пристъпва към браконiera. Цвили страховито)

ЧОВЕКЪТ: (Отстъпва назад. Пада в пропастта зад него.

Едновременно с изстрела се чува неговият предсмъртен, ужасяващ вик)

СРЕБРИСТАТА: Треперя от ярост. Искам да се втурна из планината. Сама да се разправя с всички, които ни изпращат смърт. Малкото... То има нужда от защита. (Подушва кончето. Ближе го) Всичко е наред. Дъхът ти е все тъй сладък. Дай да те гушна. (Прегръща го през шията) Как бие подплашеното ти сърчице. Няма страшно. Всичко свърши... (Зад тях се чува тропот. Идва табунът)

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Ти си жива!

БЕЛОНОГАТА: Въже на шията?

БУЙНАТА: Как се измъкна?

СРЕБРИСТАТА: Остана само въжето... Къде са другите?

(Всички навеждат глави)

СРЕБРИСТАТА: Сивака? Сиглавия? Врания? Останалите...

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Там, откъдето няма да се върнат вече.

БЕЛОНОГАТА: Дано душите им да са намерили покой.

СРЕБРИСТАТА: Какво нещастие... Защо... Да помълчим...

ТЪНКОНОГАТА: Какво ще правим сега?

СРЕБРИСТАТА: Всички сте в пяна и кръв. Не можем дори да се порадваме, че сме пак заедно. Да напуснем тази проклета долина. Тук дебне смъртта. Ще се изкачим на високо. Колкото можем.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Не е ли опасно? Времето застудява.

СРЕБРИСТАТА: Нямаме избор. Ела, ти имаш остри зъби. Въжето ми пречи да вървя. Прегризи го. А сега тръгвайте. През потока. По

пътеката нагоре. Към платото. (Тръгват)

СРЕБРИСТАТА: Тук ще останем известно време. Докато се съвземем.

БЕЛОНОГАТА: Беше много стръмно.

БУЙНАТА: И страшно.

ТЪНКОНОГАТА: Никога не сме били толкова нависоко.

СРЕБРИСТАТА: Високо, но безопасно. Все пак да държим пътеката под око.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Това не е ли онзи пресечен връх, дето винаги се губи в бели мъгли?

БУЙНАТА: Дето е ограден с остри скали?

СРЕБРИСТАТА: Същият.

БЕЛОНОГАТА: Боя се да помисля как ще слезем.

ТЪНКОНОГАТА: И аз се страхувам.

БУЙНАТА: И аз.

СРЕБРИСТАТА: Никой от нас не е стигал дотук.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Мирише на сняг.

СРЕБРИСТАТА: Времето се разваля. Ще пренощуваме и утре ще продължим. Ще слезем от другата страна.

ЧАКАЛЕСТИЯ: Останахме малко.

СРЕБРИСТАТА: Изгубихме Сивака, Сиглавия...

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Няма го Врания...

БЕЛОНОГАТА: Няма го Чилестия.

БУЙНАТА: Кулестия...

СКОКЛИВАТА: Липсва ми Алестата...

ЧАКАЛЕСТИЯ: Сякаш не сме същите.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Изтощени сме.

БУЙНАТА: И отпаднали.

БЕЛОНОГАТА: С изранени крака и копита...

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Със сплъстена от пот и кал козина...

БЕЛОНОГАТА: По мене има още кръв. От Врания...

БУЙНАТА: По мене от Тънконогата...

СРЕБРИСТАТА: В очите ви виждам отчаяние.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Обезсърчени сме.

СРЕБРИСТАТА: Не винаги нещастieto може да се избегне.

БЕЛОНОГАТА: След всичко, което се случи, как ще живеем?

СРЕБРИСТАТА: Трудно. Но трябва да живеем. Знам, че всяка нощ ще впервам очи в луната. Ще ги викам. И те ще идват. Ще виждам техните изрязани силуети по старите бели пътеки. Ще долавям дишането им. Ще чувам тихия, предан зов на Сивака. Буйното хрижене на Сиглавия. Ще разпознавам приглушените стъпки на другите. Ще бъдем отново заедно. И аз пак ще ги водя. Ще обхождам с галоп долината. Ще спирам на местата, където още живеят техните миризми в размитите купчини тор. И така всяка нощ. До разсъмване. Не можем да избягаме от миналото. Това въже... На всяка стъпка ме бие по гърдите. Не ми дава да забравя... Усещам миризмата на онзи човек. Видях лицето му. Преди да падне в пропастта. Имаше белег. Беше моят стопанин... И на Клепоухата...

БЕЛОНОГАТА: Студено е.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Мирише още по-силно на сняг.

ЧАКАЛЕСТИЯ: Наистина, изведнъж стана студено.

БУЙНАТА: Вятърът се усили.

ТЪНКОНОГАТА: Времето се разваля.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Ако искаме снегът да не ни свари тук, ще трябва да слизаме.

СРЕБРИСТАТА: Да потърсим пътека за надолу.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Да потърсим.

БЕЛОНОГАТА: Пътека.

(Пръскат се. Вятърът се усилива. Става мрачно)

ЧАКАЛЕСТИЯ: Няма пътека.

БЕЛОЧЕЛАТА: И аз не открих.

БЕЛОНОГАТА: Заобиколени сме от остри, отвесни скали.

БУЙНАТА: Зад тях е пропаст.

СКОКЛИВАТА: Тъмна и страшна бездна.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Пътеката е само една. Тази, по която дойдохме.

ТЪНКОНОГАТА: Не искам да се връщаме назад.

БЕЛОНОГАТА: Там са хората.

СКОКЛИВАТА: С техните капани и засади.

БУЙНАТА: С пушките.

ЧАКАЛЕСТИЯ: Там мирише на смърт.

СРЕБРИСТАТА: Лошото е, че и напред мирише на смърт.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Какво ще правим?

БЕЛОНОГАТА: Взе да прехвърча сняг.

БУЙНАТА: Много е твърд.

СКОКЛИВАТА: Зърнест.

БУЙНАТА: Шиба здраво.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Излиза виелица.

ЧАКАЛЕСТИЯ: Вихърът се усилва.

СРЕБРИСТАТА: Пред нас е пропаст. Отзад са хората. Всеки сам трябва да реши. Назад, където все пак има някакъв шанс да остане жив. Но подчинен. Или тук. Обречен, но свободен. (Пауза) Аз оставам на върха.

БЕЛОЧЕЛАТА: И аз оставам тук.

БЕЛОНОГАТА: И аз.

ЧАКАЛЕСТИЯ: И аз.

БУЙНАТА: Аз също.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Оставаме. Заедно.

СРЕБРИСТАТА: Сега имаме най-голямата свобода. Свободата да умрем.

СКОКЛИВАТА: Никаква надежда ли няма?

СРЕБРИСТАТА: Има надежда.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Има ли?

СКОКЛИВАТА: И каква е тя?

СРЕБРИСТАТА: Да преживеем бурята. Да оцелеем до пролетта.

БЕЛОНОГАТА: До пролетта?

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Пролетта е зелена.

ЧАКАЛЕСТИЯ: До пролетта...

СКОКЛИВАТА: Тук? На върха?

СРЕБРИСТАТА: До пролетта. Тук...

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: А после?

СРЕБРИСТАТА: После... Ще видим...

ЧАКАЛЕСТИЯ: Виелицата се усилва.

БЕЛОНОГАТА: И снегът.

БУЙНАТА: И вятърът.

СРЕБРИСТАТА: Бързо. Да легнем на завет.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Ето тук. До скалите.

ЧАКАЛЕСТИЯ: Да притиснем гърбове.

СРЕБРИСТАТА: (Към кончето) Ела. Свий се до корема ми.

СКОКЛИВАТА: Вятърът върти от всички страни.

БЕЛОНОГАТА: Навява сняг.

БУЙНАТА: Ноздрите ...

ЧАКАЛЕСТИЯ: Какво?

БУЙНАТА: Хващат ледена корица...

СКОКЛИВАТА: И моите.

БЕЛОНОГАТА: И моите.

СРЕБРИСТАТА: Малкото!

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Какво малкото?

СРЕБРИСТАТА: Кончето...

ЧАКАЛЕСТИЯ: Какво с кончето?

СРЕБРИСТАТА: Взе да изстива...

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: По-добре да се движим. Непрекъснато да се движим.

ЧАКАЛЕСТИЯ: Докато мине бурята.

БЕЛОНОГАТА: Да се движим.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Защо не ще да става?

СРЕБРИСТАТА: Измръзнало е. Едва шава.

СКОКЛИВАТА: Заспало е.

БЕЛОНОГАТА: Не го оставяй да заспи.

ЧАКАЛЕСТИЯ: Ухапи го. Болката ще го събуди.

БУЙНАТА: Ухапи го силно.

СРЕБРИСТАТА: Отвори очи.

СКОКЛИВАТА: Изправи се.

СРЕБРИСТАТА: Цялото трепери. Ела.

КОНЧЕТО: (Прави няколко крачки след нея. Прохризва. Пада)

СРЕБРИСТАТА: (Пристъпва около него. Ближе го) То си отива...

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Уплашена си.

СРЕБРИСТАТА: Уплашена съм. (Изблъсква го с рамо и го отхвърля) Трябва да го стопля. Ще му дъхам с ноздри. Ще го съживя. (Обикаля около него, дъхайки му с ноздри)

ЧАКАЛЕСТИЯ: Снегът натрупва.

СРЕБРИСТАТА: Ще го съживя...

БЕЛОНОГАТА: Тя не вижда и не чува нищо.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: (Отива до Сребрилата) Да го стоплим.

(Навежда глава и дъха с ноздри. Обикаля около малкото с нея)

СРЕБРИСТАТА: Ще го съживя...

ЧАКАЛЕСТИЯ: Да го стоплим. (Отива и започва да обикаля)

БЕЛОНОГАТА: Да го събудим. (При е към тях)

СКОКЛИВАТА: Да го спасим.

СРЕБРИСТАТА: Ще го стопля... Ще го съживя...

(Всички обикалят около малкото и му дъхат с ноздри)

ЧАКАЛЕСТИЯ: Студено е.

БЕЛОНОГАТА: Много е студено.

СКОКЛИВАТА: Дъхът ми замръзва...

БУЙНАТА: Дъхът...

БЕЛОНОГАТА: ... замръзва...

СРЕБРИСТАТА: Ще го съживя...

ЧАКАЛЕСТИЯ: Вече сме купчини сняг.

БЕЛОНОГАТА: Плахо дишащи купчини...

СКОКЛИВАТА: ...сняг.

ОСТРОГРИВЕСТИЯ: Пролетта е бяла...

БУЙНАТА: ... бяла...

СКОКЛИВАТА: ... бяла...

СРЕБРИСТАТА: Ще го съживя...

Късна пролет. Снегът се е стопил. Виждат се осем скелета на коне.

Бели. Наредени в кръг. С черепите навътре. Като спици на колело от конска каруца. В средата, на мястото на главината, има скелет на малко конче. Костите светят.